

APOKALYPS NU!

Berichten:

door Hugo van der Zee

De controverse van Zion

De controverse van Zion

De controverse van Zion is een boek van de Engelse schrijver en diplomaat Douglas Reed. De stelling van het boek is dat er binnen de joodse gemeenschap een ideologie bestaat die een dictatoriale wereldmacht nastreeft. De westerse maatschappij en cultuur zouden een obstakel voor deze werelddictatuur vormen, en moeten daarom verdwijnen.

Het boek van Reed komt op veel punten overeen met het boek 'The International Jew' van Henry Ford, waar in het artikel [De Grote Revolutie](#) aandacht aan is besteed. Uit de werken van Ford en Reed spreekt een duidelijke waarschuwing, die overigens in de geschiedenis door veel mensen is geuit, tot aan de profeten van het Oude Testament toe. Ford en Reed sloegen op veel punten de spijker op zijn kop. Veel van de zaken waarvoor zij waarschuwden zijn vandaag de dag realiteit geworden. De aanval op het Westen, op de vrijheid van meningsuiting en op persoonlijk bezit is steeds openlijker en directer. Degeneratie en corruptie zijn de norm op vrijwel alle maatschappelijke gebieden. De mensheid zit in een neerwaartse spiraal en wanneer de sturende machten niet gestopt worden zal dit onherroepelijk tot totale chaos leiden. Deze chaos zal aanleiding zijn voor het instellen van een 'nieuwe wereld orde', geheel volgens de 'orde uit chaos' strategie.

Wil de mensheid verder kunnen komen dan moeten we begrijpen wat de drijfveren achter de sturende machten zijn. Nu hoor je vaak dat dit onbegonnen werk is, dat de situatie te complex is en je nooit kunt weten hoe de vork precies in de steel zit. Dergelijke argumenten zijn vaak onderdeel van een informatie oorlog, die door dezelfde machten gevoerd wordt. Je kunt je zeker een idee vormen welke machten er spelen en wat zij nastreven, mits je je goed informeert. Schrijvers als Henry Ford en Douglas Reed hebben baanbrekend werk geleverd. Douglas Reed beseftte dat het een controversieel onderwerp was, en hij ging daarom net als Henry Ford zeer nauwgezet te werk. Bij beide schrijvers ligt de nadruk niet op theorieën, maar op feiten, die ze in een coherente context weten te plaatsen.

Waar Ford zich vooral richtte op de maatschappelijke gebieden, daar richtte Reed zich meer op de historische achtergrond. De 'controverse van zion' vangt aan met een studie van de Thora, het oudste boek van het Jodendom, waarvan de eerste vijf boeken het Oude Testament vormen (ook de Pentateuch genoemd). Wanneer je het Oude Testament onbevangen leest valt op dat het veel gewelddadige uitspraken bevat. Zo geeft Mozes de opdracht om oorlog te voeren tegen andere volken, zoals bijvoorbeeld de Midianieten. Mozes gebiedt alle mannen en vrouwen te doden, en de maagden te sparen, die tot slaaf gemaakt konden worden. Dit soort gewelddadige uitspraken komen niet alleen van Mozes, ook de profeten van het Oude Testament geven opdracht tot onderwerping, vernietiging en vergelding, hier enkele citaten:

Deuteronomium 15-6: *"U zult aan veel volken leningen verstrekken, maar zelf hoeft u niet te lenen. U zult over veel volken heersen, maar zij niet over u."*

Jesaja 16-1: *"En jullie zullen priesters van de HEER genoemd worden, jullie zullen dienaars van onze God genoemd worden. Je zult je voeden met de rijkdom van naties"*

Isaiah: *"De koningen en koninginnen van de heidenen zullen zich voor u neerbuigen met hun gezicht naar de aarde en het stof van uw voeten likken. Ik zal hen voeden die u onderdrukken met hun eigen vlees en zij zullen dronken worden van hun eigen bloed, als van zoete wijn; en alle vlees zal weten dat ik de Heer, uw Redder en uw Verlosser ben."*

Deuteronomium 20.16: *"Van de steden van dit volk, die de Here uw God u tot een erfenis geeft, zult u niets levend redden dat ademt".*

Ezechiël 9:5-6: *"Ga door de stad achter hen aan.. spaar niemand, heb geen medelijden. Doodt ouden, jongelingen en maagden, en kinderen en vrouwen.*

Eén van de volken dat vernietigd moet worden is Edom, dat afstamt van Esau, de kleinzoon van Abraham en de tweelingbroer van Jacob. Volgens het bekende Bijbelverhaal werd Esau eerst geboren, maar door een list wist Jacob het recht als eerstgeborene te verkrijgen. Volgens joodse bijbelgeleerden staat Edom voor het christelijke westen, en zal dus vernietigd moeten worden, iets wat [nog steeds wordt verkondigd](#).

Met oude geschriften is het moeilijk te bepalen in hoeverre het om historische werkelijkheid gaat, en wat de achtergrond is van de verhalen. De bron van bovengenoemde citaten is hoofdzakelijk het Oude Testament. Deze ontstond als mondelinge overlevering, en werd op schrift gesteld in de periode tussen 1200 en 165 v.Chr. Douglas Reed bestudeerde het Oude Testament historisch en contextueel, en kwam tot de conclusie dat de gewelddadige passages latere toevoegingen zijn, en hij stelde dat er ook veel weglatingen zijn. Voor het argument van de weglating zijn duidelijke bewijzen, met name dankzij de vondst van de dode zee rollen die in 1946 in Qumran zijn gevonden. De rollen bevatten delen van het Oude Testament. Toen men de teksten van de dode zee rollen vergeleek met de teksten zoals die nu bekend zijn bleek dat er weglatingen zijn, waaronder bijvoorbeeld het boek Nahum. Dit geschrift maakte deel uit van de Hebreeuwse Bijbel en is in zijn volledigheid teruggevonden. Het beschrijft de leider van de farizeeërs als de 'priester van de leugen en de spot'. De leider wordt beschuldigd van bedrieglijke leringen. Er zijn meerdere teksten in de Qumran versie waarin over valse leringen van de farizeeërs wordt gesproken die 'veel mensen zouden misleiden'. Hoewel de teksten van de Qumran als authentiek worden beschouwd, worden ze uit de publiciteit gehouden.

Een belangrijke profeet als Jeremia kon men uiteraard niet zomaar schrappen, en daarom werden er volgens Douglas Reed teksten aangepast en toegevoegd, zoals in Jeremia 10-25: *"Stort uw woede uit over de volken die u niet kennen, over naties die u niet erkennen."* Dit klinkt niet als de man die ook schrijft: *" Zo zegt de Heer: Ik gedenk u, de vriendelijkheid van uw jeugd, de liefde van uw beloften. Welke ongerechtigheid hebben uw vaders in mij gevonden, dat zij verre van mij zijn gegaan. Mijn volk heeft mij verlaten Ik, de fontein van levend water ..."*

Vervolgens wijst Jeremia de schuldige aan: Jeremia 8: *"Daarop zei de HEERE tegen mij: Er is een samenzwering ontdekt onder de mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem. Zij zijn teruggekeerd tot de ongerechtigheden van hun voorvaderen, die geweigerd hebben naar Mijn woorden te luisteren. Zij zijn andere goden achter nagegaan om die te dienen. Het huis van Israël en het huis van Juda hebben Mijn verbond verbroken, dat Ik met hun vaderen gesloten had."*

Het is opvallend hoe vaak de profeten van het Oude Testament waarschuwen tegen het verlaten van God en van immoreel gedrag. Niet zonder reden kennelijk, want het Joodse volk kende meerdere periodes van geloofsafval (apostasie) waarin zij wrede afgoden aanhingen. Bekend is het verhaal van het aanbidden van het gouden kalf, maar er waren ook afgoden als Mammon, Baäl, Moloch, en Chemosh. Aan de laatste drie afgoden werden kinderen geofferd, waar Jeremia ook van spreekt:

"Want zij hebben mij verlaten, en hebben dit tot een plaats van vreemde goden gemaakt; zij hebben er wierook verbrand voor goden die noch hun voorouders noch de koningen van

Juda ooit kenden, en zij hebben deze plaats vervuld met het bloed van de onschuldigen. Ze hebben de hoogten van Baäl gebouwd om hun kinderen in het vuur te verbranden als offers aan Baäl"

Het boek 'Koningen' van het Oude Testament vertelt dat Salomo in [geloofsafval raakte](#) en de afgoden Moloch en Chemosh vereerde, waarvoor hij tempels liet bouwen en de cultussen weer instelde. Salomo, die twee keer door God gewaarschuwd was, toonde geen berouw. Het is om deze reden dat het Joodse volk zou zijn verbannen naar Babylon. Het Nieuwe Testament spreekt hiervan in Handelingen 7:43:

"U heeft de tent van Moloch meegedragen en de ster van uw god Remfan, de afbeeldingen die u gemaakt hebt om ze te aanbidden. Ik zal u daarom wegvoeren, verder dan Babylon."

Douglas Reed beschrijft, net als Michael A. Hoffman (in zijn boek 'Judaism's Strange Gods'), hoe de verering van deze goden de overhand zou krijgen over de tien geboden van Mozes. Het Israëlitische volk, dat bestond uit 12 stammen, had de geboden van Mozes ontvangen. Een deel van het volk, met name binnen de stammen Juda en Benjamin (die verenigd zouden worden in het koninkrijk Juda) schaarden zich achter de levitische priesterklasse die een gewelddadige ideologie verkondigde. De overige tien Israëlitische stammen kenden de waarschuwingen van de profeten, en namen afstand van het radicale Juda. Volgens de Talmoed waren het juist de tien stammen die afvallig waren. In de Talmoed staat dat de tien stammen "geen aandeel in de komende wereld zouden hebben". Over het lot van de tien stammen is weinig bekend. Een veelgehoorde theorie, ook binnen de gangbare geschiedenis, is dat de tien stammen opgegaan zijn in wat later de Europese volken zijn geworden. Volgens Michael A. Hoffman waren het deze Israëlieten die Jezus Christus als de messias zouden aanvaarden, en de leiders en koningshuizen van het Christelijke westen zouden worden. Hier zijn geen historische bewijzen voor, het is wel opmerkelijk dat de wapenschilden van de Israëlitische stammen sterk overeenkomen met de wapenschilden van de Europese koningshuizen, zoals de burcht, de ruiter, het zwaard, de lelie, de kelk, het kruis, het water, de leeuw, de adelaar, etc. De namen van de tien stammen zouden ook terug te vinden zijn in geografische namen. Zo zou de stam van Dan de naam hebben gegeven aan de rivier de 'Donau' en het land Denemarken.

Nu zou je hier bij kunnen opmerken dat de Europese adel en koningshuizen niet van semitische afkomst waren. Het geval is dat de tien stammen dit waarschijnlijk ook niet waren. Bronnen als de encyclopedia Britannica stellen dat "Israëlieten historisch gezien geen Joden waren". Deze conclusie heeft aan geloofwaardigheid gewonnen sinds de moderne genetica heeft aangetoond dat er in de oudheid in het midden oosten volken leefden die Europese karakteristieken hadden, zoals [deze Israelische studie](#) laat zien. Verder stelt de encyclopaedia Britannica dat het judaïsme is ontstaan lang nadat de Israëlieten waren opgegaan in de mensheid. De eerste keer dat de term 'Judaïsme' in een historische tekst werd gebruikt is in de eerste eeuw na Christus, door de Joodse historicus Flavius Josephus. Deze schreef over het joodse volk "Er zijn slechts twee stammen aan de Romeinen onderworpen, de overige tien stammen vormen een immense menigte die zich aan de andere kant van de Eufraat bevinden".

Onder leiding van de levitische priesterklasse, en later de farizeeërs, werden de Israëlitische wetten en geloofsovertuiging gevormd tot wat de Thora is geworden. De oorspronkelijke overlevering aan de Israëlieten wordt toegeschreven aan de stem van Jehovah en werd neergeschreven door Mozes. De levitische priesters, en later de farizeeërs, maakten er een

wetboek van strafrecht van. In het Nieuwe Testament gaat Jezus fel tekeer tegen de farizeeërs. De voornaamste aanklacht was dat de farizeeërs niet alleen zelf God afwezen, maar dat zij anderen de weg naar de hemel en verlossing beletten:

“Maar pas op, bijbelgeleerden en Farizeeën! Huichelaars! Want u belet mensen het Koninkrijk van de hemelen in te gaan. En zelf gaat u er ook niet in! De mensen die er in willen gaan, worden door u tegengehouden.”

Deze uitspraak laat duidelijk de materiële 'anti-religieuze' houding van de farizeeërs zien. Het woord 'religie' komt van het latijn 're-ligere', wat 'herverbinden' betekent. Het gaat om het herverbinden van de mens met de geestelijke wereld, iets wat alleen in vrijheid kan gebeuren als het als persoonlijke overtuiging is opgenomen. De mens begon zich in de oudheid steeds meer te ontwikkelen tot een individueel denkend persoon. Deze ontwikkeling is duidelijk in de Griekse filosofie en cultuur te zien. De houding tot de religie werd hiermee ook persoonlijker. Zaken als moraliteit konden niet meer uitsluitend worden voorgeschreven als wetten. Er kwamen persoonlijke activiteiten aan te pas, zoals het afwegen, het stellen van vragen en het vormen van een oordeel. Dit ging lijnrecht tegen het gedachtegoed van de farizeeërs in. Deze begrepen dat ze hun macht zouden verliezen wanneer dit zich verder zou ontwikkelen. De enige manier waarop zij dachten de teugels in handen te kunnen blijven houden was het invoeren van nog meer wetten (de Russische dissident Solzjenitsyn stelde ooit: 'wanneer de hoeveelheid wetten toeneemt, het moraal afneemt').

Jezus reduceerde de wetten tot twee geboden: 'heb God lief met heel uw hart en uw naaste als uzelf'. Jezus sprak niet van een wrekende God die je moest vrezen, maar van een God die je kan liefhebben. In de bergrede spreekt Jezus niet als rechter, maar als leraar. In de bergrede roept hij de mensen op tot nederigheid, medelijden, eerlijkheid, en vooral tot het 'doen van het goed', niet omwille zichzelf, maar voor de hele mensheid. Het contrast tussen de bergrede en de strikte oudtestamentische wetten is groot.

Wanneer het gedachtegoed van de farizeeërs in het Oude Testament verwerkt is, dan is de logische vraag waarom het Oude Testament is opgenomen in de Bijbel. Douglas Reed beschrijft het als een geniale en boosaardige zet. Door het samenvoegen van beide boeken werd het farizeedom verankerd in de bijbel, het boek dat als fundament van het christelijk geloof wordt beschouwd. De samenvoeging werd verzegeld door de christelijke theologen, die tot de dag van vandaag stellen dat het Oude en het Nieuwe Testament van "gelijke goddelijke autoriteit" zijn. De algemene overtuiging binnen de kerk is dat het Oude Testament de basis van het Nieuwe Testament vormt, en dat beide boeken daarom onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Om deze reden zou er een zekere schuld zijn van christelijke volken ten opzichte van het volk van het Oude Testament. Dit is een overtuiging die met name in de protestantse en amerikaans anglicaanse kerken sterk aanwezig is. Volgens schrijvers als Reed en Hoffman is de Thora met de vele aanpassingen en weglatingen juist een afscheiding van het oorspronkelijke joodse geloof, en heeft dit een desastreuze invloed op de christelijke kerk gehad. Dit is overigens een conclusie die ook door joodse schrijvers wordt gedeeld, zoals bijvoorbeeld de joodse-Franse filosofe Simone Weil. In haar boek 'Attente de dieu (een verzameling brieven van Simone Weil aan de katholieke priester Joseph-Marie Perrin) schrijft zij dat het gedachtegoed van de farizeeërs zich van begin af aan in de christelijke kerk wist te infiltreren waardoor de essentie van het christendom ontworteld werd.

Er bestaan talloze bijbelstudies en er zijn altijd discussies geweest. Dit wordt gezien als een gebied van experts, die het overigens zelden met elkaar eens zijn. Een veel gehoorde

mening is dat het daarom weinig zin zou hebben je hier mee bezig te houden. Echter, iedereen die het Oude Testament met onbevengene instelling leest, kan opmerken dat er grote tegenstrijdigheden zijn. De eerder genoemde citaten zijn hier slechts enkele voorbeelden van. Dit moet een psychologisch effect op de mens hebben, hetgeen een belangrijk gegeven is want het gaat om een boek dat zeer bepalend is geweest voor de loop van de geschiedenis. Het opdringen van onlogische denkwijzen en absurde leefregels is vaak gebruikt als onderdeel van psychologisch oorlogsvoering. De communistische regimes maakten hier bijvoorbeeld gebruik van. Door regels op te leggen die onlogisch, en vaak zelfs schadelijk waren, wist men de weerstand van de mensen te breken. Het ging bijvoorbeeld om bizarre bouwprojecten, of het massaal doden van vogeltjes in China (want die zouden de oorzaak zijn van de graanschaarste), of het constant verplaatsen van grote groepen mensen. Deze acties werden door het Westen aanvankelijk gezien als mismanagement van waanzinnige leiders, maar na de val van de Sovjet Unie werd het duidelijk dat het onderdeel was van psychologische oorlogsvoering. Het ging om controle. Wanneer je mensen onlogische denkwijzen en levensvoorschriften oplegt dan beseffen de meesten dit wel (alhoewel vaak niet bewust). Wanneer men nu deze onlogische denkbeelden en leefregels accepteert, dan veroorzaakt dit niet alleen mentale verwarring, het creëert ook een gevoel van medeplichtigheid. Men heeft voor het systeem gekozen en maakt er dus deel van uit. Men zal daarom minder snel geneigd zijn kritiek te hebben. Deze methode is zeer effectief, en hebben we recent ook bij de COVID-crisis kunnen constateren. Iedereen met enig gezond verstand kon beseffen dat bij de COVID-maatregelen iedere logica ontbrak, en toch lieten veel mensen zich opsluiten, be-maskeren en injecteren. De sociale druk was hoog, en veel mensen kozen voor de (valse) weg van de minste weerstand. Nu de aap langzamerhand uit de mouw komt beginnen mensen te beseffen hoe ver de leugens gingen, hoe diep het verraad was van de politiek, academische wetenschap en de media, en hoe ernstig het kwaad is dat hen is aangedaan, maar men behoedt zich ervoor zich kritisch uit te spreken, want men heeft meegedaan.

Uiteindelijk komt het neer op zelf nadenken en zelf je mening vormen, en niet blind een autoriteit te volgen, of dit nu een overheid, een expert of een boek is. Dit geldt natuurlijk evengoed voor het Nieuwe als het Oude Testament. Het Nieuwe Testament kent net als het Oude veel weglatingen en aanpassingen. Jacob Slavenburg zet dit duidelijk uiteen in zijn boek 'Valsheid in Geschriften'. De evangeliën dateren uit de eerste eeuw, maar de uiteindelijke geschriften die in de Bijbel zijn opgenomen dateren uit de vierde eeuw. Gedurende deze drie eeuwen zijn er vele aanpassingen geweest. Het Nieuwe Testament is een kleine selectie van honderden 'apocriefe' (duistere) geschriften. Deze geschriften maakten aanvankelijk deel uit van de christelijke leer maar werden verboden en raakten in de vergetelheid. De vondsten van de Nag Hammadi geschriften (in 1945) en de dode zee-rollen in Qumran (1946) zorgden voor een onverwachte doorbraak. Het bleek al snel dat het om zeer oude en authentieke geschriften ging. De geschriften bevatten de vier bekende evangeliën, en uit onderzoek van de inhoud bleek dat de Bijbelse evangeliën op veel plekken zijn aangepast. Daarnaast vond men ook verloren evangeliën zoals die van Thomas en Maria Magdalena. Deze evangeliën laten een heel andere kant van Jezus zien. Een ander geschrift dat werd gevonden is het boek van Henoch, een zeer oud Joods geschrift dat oorspronkelijk een belangrijke plaats had in de Joodse geloofsovertuiging. In de tijd na Christus werd het boek afgewezen en verboden door de rabbijnen, waarschijnlijk omdat de beschrijving van de messias in het boek van Henoch sterk overeenkomt met de Messias uit het Nieuwe Testament, degene die zij verwierpen. Het boek kreeg een belangrijke rol in het vroege

christendom. Kerkvaders als Augustinus hechtten er groot belang aan, en er zijn veel referenties aan Henoeh in het Nieuwe Testament. Toch werd het in de vierde eeuw ook door de kerk verboden.

De agressieve houding en de wraakzucht in het Oude Testament zijn niet in het Nieuwe Testament te vinden. Dit wil niet zeggen dat je er geen kritische vragen bij kan stellen. Het valt bijvoorbeeld op hoe weinig de christelijke kerken (die overigens pal achter Israël staan) gemeen hebben met wat in de Bijbel teksten wordt verkondigd. Zo zegt Jezus nergens in het Nieuwe Testament dat de mensen een kerkelijk instituut moeten stichten met gebouwen en een enorme materiële rijkdom, met een hiërarchie van rangen en standen, en een veelheid van regels en rituelen. In meerdere bijbelpassages staat dat in de kerk 'geen profeet of priester zal zijn', en dat de weg naar de verlossing via hem loopt, en niet via een aardse bemiddelaar. Jezus heeft het weliswaar over het stichten van een kerk, maar het woord dat hij gebruikt is 'ekklesia', wat letterlijk 'gemeenschap' betekent. Jezus spreekt verder over vrede en liefde voor de medemens, ook voor de vijand. Hij zegt echter niet dat we geen vijand hebben. Hij zegt dat zij die de profeten vermoord hebben hem zullen vermoorden, en in de toekomst christenen zullen vervolgen. De bekende passage Matteüs 27-5 duidt hier op:

"Wie van de twee wilt u dat ik vrijlaat?" 'Barabbas!' riepen ze. Pilatus vroeg hun: 'Wat moet ik dan doen met Jezus die de Messias wordt genoemd?' Allen antwoordden: 'Aan het kruis met hem!' Hij vroeg: 'Wat heeft hij dan misdaan?' Maar ze schreeuwden alleen maar harder: 'Aan het kruis met hem!' Toen Pilatus inzag dat zijn tussenkomst nergens toe leidde, dat het er integendeel naar uitzag dat men in opstand zou komen, liet hij water brengen, waste ten overstaan van de menigte zijn handen en zei: 'Ik ben onschuldig aan de dood van deze man. Zie het zelf maar op te lossen: En heel het volk antwoordde: 'Laat zijn bloed óns dan maar worden aangerekend, en onze kinderen!'"

Het is deze groep die in het Nieuwe Testament als de tegenmacht van het christendom wordt beschreven, zoals in Thessalonicenzen 2:15: *"Broeders en zusters, jullie zijn net als Gods gemeenten in Judea. Jullie werden slecht behandeld door jullie eigen volk, net zoals de gelovigen in Christus Jezus slecht werden behandeld door andere Joden - dezelfde Joden die de Heer Jezus en de profeten hebben gedood. Zij dwongen ons hun land te verlaten. Zij zijn God niet welgevallig, en zij zijn tegen alle anderen."*

Jezus keerde zich tegen het gedachtegoed van de farizeeërs. In de Talmoed, wat de continuering van de Thora is, keerden de farizeeërs zich tegen Jezus. De Talmoed werd niet geschreven om openbaar te maken. Het was bedoeld voor een interne kring en op het onderwijzen van de Talmoed aan een niet-jood stond de doodstraf. Na enkele eeuwen doken er toch vertalingen op, en de inhoud liegt er niet om. Jezus is volgens de Talmoed de valse Messias, het was een kwaadwillige man, een tovenaer en een dwaas, en de talmoed plaatst hem voor de eeuwigheid in de hel, kokend in zijn eigen uitwerpselen, en Maria was een overspelige. De talmoed kent specifieke wetten waarin staat dat Joden de niet-Joden (Gentiles) mogen gebruiken en [zelfs misbruiken](#). De Talmoed werd meerdere keren verboden door pausen en Europese monarchen. Vanaf de renaissance begon de strenge houding tegenover de Talmoed af te nemen, hetgeen waarschijnlijk te maken had met de toenemende invloed van joodse bankiersfamilies in de staatsfinanciën en handel.

De Talmoed wordt door de meerderheid van de joodse gemeenschap als hoogste autoriteit beschouwd, dus boven de Thora. De basis van judaïsme was het talmoedisch farizeerdomein,

iets wat bevestigd wordt in joodse bronnen als de 'Jewish encyclopedia' en het 'Jewish Theological Seminary', en ook het boek 'The farizeeërs' van de schriftgeleerde Rabbi Louis Finkelstein. Het talmudische judaïsme werd een theocratie die als rode draad door koninkrijken en eeuwen heen zou lopen. Het is sinds de twintigste eeuw dat het talmoedische fundamentalisme openlijk gepropageerd wordt. Door bijvoorbeeld Maurice Samuel, een belangrijk joods schrijver en zionistisch leider. In zijn boek, 'You Gentiles' (Jullie, niet joden) schrijft hij; *Wij geloven dat God een Jood is, dat er geen Engelse of Amerikaanse God is* en: *"Wij Joden zijn vernietigers, en blijven vernietigers, niets wat de Gentiles (niet-joden) zullen doen zal aan onze behoeften en eisen voldoen"*. Volgens Douglas Reed zijn deze zinnen typerend voor het talmoedische fundamentalisme; "koud als ijs en hard als staal".

De talmoedische wetten waren ook hard voor het eigen volk. De legende gaat dat de inwoners van Jeruzalem "weenden toen zij de nieuwe wetten hoorden". Er was echter ook een beloning, een verlossing. Ooit zou een wrekende Messias verschijnen en een joods koninkrijk stichten. Alle volkeren en naties zouden hem dienen. In het Oude Testament en de Talmoed wordt veelvuldig geprofeteerd dat het Joodse volk zich zal 'voeden met de rijkdom van naties'. Dit duidt op een onderwerping, maar ook op een afhankelijkheid van de naties. Tegelijkertijd zijn er echter strenge wetten die verbieden dat het joodse volk zich mengt met vreemde naties. Het Oude Testament spreekt duidelijk over de noodzaak van isolatie: zoals in Leviticus: *"Ik heb u gescheiden van andere mensen, opdat gij de mijne zoudt zijn. Geen Judaïet zal trouwen buiten de clan, op straffe van de dood."*

Joodse gemeenschappen waren zelden zelfvoorzienend, men stichtte geen afgezonderde rurale gemeenschappen zoals bijvoorbeeld de Amish dat doen. Ze leefden overwegend in de stedelijke omgevingen in de landen waarin zij leefden. Omdat de joodse wetten isolatie voorschreven leefde men in een gesloten gemeenschap. Dit was vaak een buurt of een wijk, waarin de joodse wetten golden. Het werd bekend als het 'getto', een Levitisch concept dat millennia lang zou bestaan. Het getto wordt vaak als een soort kamp of een gevangenis beschreven, maar er was geen sprake van opsluiting. Er waren wel beperkingen, zoals bijvoorbeeld een avondklok, maar het doel van het getto was voornamelijk gericht op het buitenhouden van externe invloeden.

Het Joodse volk keek uit naar de verlossing, de beloofde messias, maar deze kwam maar niet. De roep werd steeds wanhopiger, en is tot in deze tijd te horen: [we want moshiah now!](#) Strenge wetten en leefregels, en een messias die maar niet komt, je zou verwachten dat er onvrede zou ontstaan, en dat mensen zouden besluiten uit de gemeenschap te stappen. De reden dat dit niet massaal gebeurde was dat er een methode van angst werd gebruikt. Er bestonden zeer harde straffen voor het niet naleven of ter discussie stellen van de wetten. Tegen overtreders werden banvloeken uitgesproken. Dit betekende dat de hele gemeenschap zich tegen je keerde waardoor het leven je onmogelijk werd gemaakt. Dit overkwam Baruch Spinoza nog in de zeventiende eeuw. Spinoza kwam uit een rabbijnse familie en had zich bekeerd tot het christendom. Hij had kritiek op de Talmoed en Kabbalah, en er werd een banvloek tegen hem uitgesproken. Het was niet lang na de banvloek dat Spinoza overleed als een gebroken man, op 44 jarige leeftijd. Het vervloeken van mensen, iets dat veelvuldig voorkomt in het Oude Testament, gebeurt vandaag de dag nog steeds. Ieder persoon, joods of niet, die enige kritiek op het zionisme of Israël heeft, wordt al gauw geëtiketteerd als 'aanhanger van extreem rechts' of antisemiet. Iedereen die onderzoek doet naar de Tweede Wereldoorlog en er een mening op nahoudt die enigszins afwijkt van de

officiële versie kan het gevreesde etiket 'Holocaust ontkenner' opgeplakt krijgen, wat ernstige consequenties kan hebben.

Hoe kon nu een volk van enkele tienduizenden mensen zo invloedrijk worden, en het tot de dag van vandaag blijven? De methode was, en is nog steeds, dat men machten voor zich wist te winnen. Na terugkeer van een deel van de joden uit gevangenschap in Babylon kwam Juda onder het bestuur van het Perzische rijk. De perzische bestuurder van Juda, Nehemia, stond zeer gunstig tegenover volk van Juda. Het was Nehemia die Jeruzalem opbouwde en ommuurde. Onder toezicht van perzische soldaten werden niet joodse inwoners verdreven. De babylonische talmoedsiche wetten werden ingesteld, en Nehemia, die dertien jaar in Jeruzalem zou blijven, zorgde ervoor dat de wetten werden nageleefd. Op eenzelfde manier zouden de farizeeën honderden jaren later een beroep doen op de Romeinse triumvir Pompeius om in Judea in te grijpen en het oude priesterschap in ere te herstellen. Meer dan tweeduizend jaar later zijn het de westerse politici die in de rij staan om Israël van dienst te zijn, Amerika voorop. De overeenkomsten tussen Babylon en Amerika zijn opvallend. Michael Collins beschrijft dit in zijn boek '[The New Babylon - Those Who Reign Supreme](#)'. Net als Babylon voorziet Amerika Israël van geld en manschappen. Een deel van de joodse bevolking was in Babylon gebleven en zou daar vele eeuwen een belangrijk joods machtscentrum blijven, net als New York en Washington dat nu zijn.

Na de vernietiging van de tempel in 70 n.Chr volgde de diaspora. Er ontstonden joodse centra in stedelijke beschavingen en culturen zoals Egypte (Alexandrië), Griekenland en Rome. De joodse gemeenschap wist snel invloed te krijgen in de hoogste kringen van deze beschavingen. Hier beklagden Cicero en Tacitus zich over. Cicero, de advocaat en politicus, die altijd zorgvuldig zijn worden koos, sprak zich ongekend hard uit:

"De Joden behoren tot een duistere en weerzinwekkende kracht. Niemand weet hoe talrijk deze kliek is, hoe ze bij elkaar blijven en welke kracht ze uitoefenen via hun verenigingen. Ze zijn een natie van dieven en bedriegers."

Als Cicero de enige historische persoon was geweest die zulke harde kritiek had, dan zou het een persoonlijke kwestie kunnen zijn geweest. Er zijn echter veel belangrijke personen in de geschiedenis die harde kritiek hebben geuit waaronder Seneca, Tacitus, Thomas van Aquino, Helmuth von Moltke, Voltaire, Goethe, Ralph Waldo Emerson, Johann Fichte, Friedrich Nietzsche, Franz Liszt, G.K. Chesterton, Johann Herder, Oscar Wilde, George Sand, Dostoevsky, Mark Twain, Winston Churchill, Ezra Pound en T.S. Eliot. Het waren niet het type personen die ongefundeerde laster zouden verspreiden. Je zou hun kritiek dus op zijn minst moeten kunnen bekijken. De enige geaccepteerde verklaring is echter dat het om antisemitisme ging.

Na Rome bevond het volgende joodse centrum zich op het Iberisch schiereiland (Spanje en Portugal) gedurende de middeleeuwen, dat in die periode door de Moren (Arabieren) was bezet. Vóór de inval van de moren waren er al joodse gemeenschappen op het Iberisch schiereiland, wat toen het christelijk westgotische rijk omvatte. Sinds de vijfde eeuw waren er regelmatig conflicten tussen de joodse bevolking en de christelijke bevolking, en op het twaalfde concilie van Toledo (681 n.Chr) had de westgotische koning Erwich de bisschoppen gesmeekt *"een laatste poging te doen om deze Joodse plaag bij de wortels uit te trekken"*. De dagen van het westgotische rijk waren echter geteld. In 711 n. Chr. wisten de Moren in korte tijd en met een klein leger het Iberisch schiereiland te veroveren. Dit lukte dankzij medewerking van de lokale joodse bevolking. In meerdere steden, waaronder

Toledo, hadden zij de stadspoorten geopend, en men steunde de Moren met informatie en bevoorradingen. Na de veroveringen kwamen veel steden onder joods bestuur te staan. De moren leefden aanvankelijk in goede verstandhouding met de joodse gemeenschap, maar ook hier steeg de onvrede. Abu Ishak van Elvira sprak tot de Kalief in Cordova in woorden die doen denken aan die van Cicero:

"De Joden zijn grote heren geworden en hun hoogmoed en arrogantie kennen geen grenzen. Neem zulke mannen niet als uw ministers. Ik kwam naar Granada en zag de Joden regeren. Ze hadden de provincies en de hoofdstad onder elkaar verdeeld; overal regeerde een van deze vervloekten. Zij inden de belastingen, ze maakten goede sier, ze waren weelderig gekleed, terwijl uw kleding, o moslims, oud en versleten was. Alle geheimen van de staat waren hen bekend; het is dwaasheid vertrouwen te stellen in deze verraders."

De steun van de spaanse joden bij de inval van de Moren is niet zeer bekend, toch spreken [historische bronnen](#) erover, waaronder ook joodse bronnen zoals de joodse historicus Heinrich Graetz (History of the Jews) en de 'Jewish encyclopedia'. De invasie van de Moren in Spanje doet denken aan de huidige massa-immigratie van moslims naar Europa. Ook deze wordt gesteund, en zelfs georganiseerd, door joodse organisaties en personen zoals George Soros, [Barbara Spectre](#), de Open Borders Foundation en IsraAID.

Het katholieke koningspaar Ferdinand en Isabella stelden de Moren en Joden voor de keuze om te vertrekken of zich te bekeren tot het christendom. De meeste Moren vertrokken naar het Afrikaanse continent, en veel joden bekeerden zich. Toen bleek dat deze hun geloof in het geheim bleven uitoefenen, werden ook zij uitgewezen. Er volgde een joodse exodus naar Europese landen. Steden als Antwerpen en Amsterdam werden belangrijke joodse centra en zouden de drijvende kracht achter de internationale handel worden. De joodse gemeenschap had niet alleen invloed op de handel, maar ook op de politiek en de kerk, met name de protestantse kerk. Het protestantisme was, zoals de naam zegt, een protestbeweging, waaraan veel joden hadden deelgenomen. Maarten Luther was aanvankelijk enthousiast over de joodse steun, maar veranderde zijn mening 180 graden toen bleek dat de joodse kerkleden waren toegetreden voor andere doeleinden dan bekering tot het christendom. Hij deed hierover beklag in zijn boek "[Over de Joden en hun leugens](#)". De kritiek op de joodse gemeenschap nam toe, en dit escaleerde in veel gevallen zodanig dat het hele Joodse volk een land werd uitgezet. In de geschiedenis zijn joden, voor zover bekend, 109 keer uit een land gezet. Dit wordt over het algemeen beschreven als onderdeel van 'jodenvervolging', en de verklaring is dat de aanleiding 'afgunst' en 'jodenhaat' was. Zo eenvoudig zal het echter niet liggen. Een ietwat simplistisch voorbeeld kan dit duidelijk maken. Wanneer een familie 109 keer uit verschillende hotels is gezet, dan mag je je toch afvragen of er wellicht iets aan de hand is met die familie. Zeker wanneer blijkt dat deze familie er radicale overtuigingen op na houdt wat betreft andere families (van bijvoorbeeld de hoteleigenaars en het personeel). Zo verbiedt de Talmoed een niet-jood van de dood te redden, verloren goederen terug te geven, of zelfs medelijden te hebben. Verder laat de Talmoed crimineel gedrag toe, onder voorwaarde dat het slachtoffer een niet-jood is. Het gaat om zaken als oplichting, diefstal, tot verkrachting en moord toe. Kritiek op deze wetten kwam overigens ook van joden, met name joden die zich hadden bekeerd tot het christendom. Deze mensen werden de mond gesnoerd, zoals met Baruch Spinoza gebeurde, en vandaag de dag worden ze beschimpt als de zogenaamde 'zelf haters'.

In de late middeleeuwen was een nieuw joods centrum ontstaan, en dat was in Polen. Deze Poolse joden waren niet van Sefardische afkomst, zoals de Europese joden, maar het waren

'Chazaren', en ze werden ook 'Ashkenazi joden' genoemd. Dit was een volk uit centraal Europa dat zich in de achtste eeuw tot het Judaïsme had bekeerd. In de negende en tiende eeuw raakte het Rijk der Chazaren verwickeld in oorlogen, en een groot deel van de Ashkenazi bevolking zou naar het noordwesten migreren. In de zestiende eeuw was het aantal Ashkenazi joden in Polen gegroeid tot één miljoen, en daarmee vormden zij de meerderheid van de Joodse wereldbevolking. Vandaag de dag bestaat 85% van de joodse gemeenschap uit Ashkenazi-joden, en deze groep heeft dus [geen enkele genetische link](#) met het midden oosten. Dit maakt de term 'antisemitisch' irrelevant. De term geeft sowieso een verkeerd beeld, want naast de sephardische joden zijn er andere semitische volken, zoals bijvoorbeeld de Arabieren (en dus ook de Palestijnen).

In de loop van de eeuwen migreerden veel Ashkenazi joden naar Europa. De Ashkenazi-joden waren streng talmoedisch en kregen de overhand in de joodse gemeenschap. Ze namen de rol over van de sephardische bankiers als de leidende Europese bankiers. Via de westerse koloniën domineerden zij ook de wereldmarkt. Het waren bankiersfamilies zoals Rothschild, Warburg, Schiff, Lehmann, Goldman Sachs en Mendelssohn. Veel van deze bankiers zouden zich later in Amerika vestigen, wat het nieuwe joodse machtscentrum zou worden.

In de zeventiende eeuw was een internationale beweging van heel een andere soort ontstaan. Deze werd geleid door Sabbatai Zevi, een joodse kabbalist die in Turkije woonde en zich had uitgeroepen tot de messias. Nu waren er in de geschiedenis al veel 'messias claimers' geweest, wat Sabbatai Zevi echter uniek maakte was het grote aantal volgelingen die hij had. De ideologie van Zevi kan worden samengevat als '[verlossing door zonde](#)'. De redenatie was dat God 'onbegrensd' was, en dat men dichter tot God kon komen door het breken van alle taboes. Dit was volgens Zevi niet in strijd met de Talmoed omdat deze stelt dat de heilige verplichtingen niet gelden in de tijd van de komst van de Messias.

Degeneratief gedrag werd aangespoord, het 'vasten' werd 'feesten'. De rabbijnse autoriteiten verklaarden Sabbatai Zevi en zijn leer als ketters, en de Sultan van Turkije dwong hem zich te bekeren tot de Islam. De beweging leek even snel te verdwijnen als hij was opgekomen. Vijftig jaar later nam de Poolse Jood Jacob Frank het weer op. Jacob Frank beweerde de reïncarnatie van Sabbatai Zevi te zijn, en zijn doctrine was nog extremer. Net als Zevi kreeg Jacob Frank een grote aanhang, die zich 'franquisten' noemde. Deze wisten zich te infiltreren in hoge kringen in de politiek en vrijmetselarij. Jacob Frank werd uiteindelijk veroordeeld en voor 13 jaar gevangengezet, waarna hij zich tot het christendom bekeerde en de rest van zijn leven als een welgestelde burger leefde.

Een aantal schrijvers die het leven van Jacob Frank hebben bestudeerd stellen dat hij heeft samengewerkt met Adam Weishaupt, zoon van een Duitse rabbijn en oprichter van de [orde van de illuminati](#). Er zijn geen duidelijke historische bewijzen dat Jacob Frank en Weishaupt hebben samengewerkt. Het is wel bekend dat illuminati dezelfde methodes als de franquisten gebruikte. Over de illuminati zijn duidelijke historische bronnen. In 1778 werden Weishaupt en enkele illuminati leiders gearresteerd en de orde werd verboden. Documenten van het genootschap werden in beslag genomen en gepubliceerd. Uit de documenten werd duidelijk wat het doel van de illuminati was, namelijk het ontbinden van iedere autoriteit, van regeringen en monarchen en de kerk. Persoonlijke bezittingen zouden verboden worden, en een kleine ingewijde elite (de illuminati) zou een nieuwe wereldorde vormen en volledige controle over de mensheid krijgen. Om het doel te verwezenlijken had de illuminati zich geïnfiltreerd in de hele Europese upperclass; de adel, de politiek, de kerk en

genootschappen zoals de vrijmetselarij. Een dergelijke machtsovername kan uiteraard alleen verwezenlijkt worden wanneer er strikte geheimhouding is. De leden van de Illuminati werkten daarom in een complexe organisatiestructuur van lagen en cellen. Een illuminati lid kende slechts leden van een laag hoger of lager, en operaties werden binnen geïsoleerde groepen (cellen) uitgevoerd. Het doel heiligde ieder middel. De werkwijze doet aan die van de communistische regimes denken. De leden bespioneerden elkaar ook onderling, en chantage en intimidatie waren gebruikelijke methodes.

Na de aanhouding van Weishaupt en enkele illuminati was de publieke opinie dat de hele samenzwering hiermee ten einde was. De illuminati orde was echter zo georganiseerd dat het nooit in zijn volledigheid kon worden ontdekt en ontbonden. Veel vooraanstaande negentiende-eeuwse schrijvers, religieuze leiders en politici waarschuwden dat de orde niet was verdwenen, maar dat het was doorgedaan als een "ondergronds vuur dat op ieder moment en in elk land weer zou kunnen opduiken". Het waren personen waaronder de filosoof en politicus Edmund Burke, de schrijver en natuurkundige John Robison, de Amerikaanse founding fathers Alexander Hamilton en John Adams, en de Franse priester Abbé Barruel. Deze personen kwamen allen tot de conclusie dat de Illuminati orde nog actief was, en werkte aan de realisatie van een anti christelijke wereldregering.

Eén van de personen die zich zeer duidelijk uitsprak was de Joodse-Britse politicus en schrijver Benjamin Disraeli. Hij deed de uitspraak: *"De wereld wordt geregeerd door een organisatie die als doel heeft de mensen tot slaaf te maken en een onverwoestbare tirannie te vestigen."* Disraeli deed een aantal profetische uitspraken. Zo voorspelde hij dat het 'liberalisme' in de toekomst de toonaangevende ideologie van het westen zou worden, en globale wetten zou wetten in te voeren door deze te presenteren als 'nobeles hogere doelen van internationale aard'.

Disraeli had de geschiedenis van illuminati grondig bestudeerd. Hij concludeerde dat de orde was beïnvloed door de Talmoed en de Kabbalah, maar zag geen bewijzen dat het illuminisme een Joods complot was. Hij stelde wel dat vanaf de 19e eeuw alle geheime genootschappen onder Joodse leiding waren gekomen en als gemeenschappelijk doel hadden het christendom te vernietigen. Disraeli sprak in het Britse Lagerhuis (in 1852) de volgende woorden:

"De joodse invloed zien we in de recente explosies van vernietiging in Europa. We zien een algemene opstand tegen de traditie, tegen de aristocratie, tegen de godsdienst en het persoonlijk bezit".

Benjamin Disraeli was niet een man die men makkelijk de mond kon snoeren. Hij was zelf van joodse afkomst, hij was twee keer Brits premier geweest, en hij was een bekend en gerenommeerd schrijver. Andere personen uit de joodse gemeenschap uitten dezelfde kritiek. De Joodse-Franse rabbijn David Drach (1791-1868) was rabbijn en leraar talmoedische studies. Op latere leeftijd bekeerde hij zich tot het katholicisme. Hij schreef meerdere boeken waarin hij zich zeer kritisch over de Talmoed uitliet. Drach stelde dat de Talmoed de drijvende kracht achter de ontwrichting van de westerse maatschappij was. De Frans-Joodse schrijver Elie Fauré (1837-1937) schreef in zijn boek 'L'âme juive ou la fureur d'être' dat *"de revolutionaire krachten in het joodse volk sinds de middeleeuwen aanwezig zijn, niet altijd opmerikbaar, maar zeer sterk"*. Hij schreef verder *"wanneer de storm voorbij is dan merkt men pas de vernietigingskracht"*. In veel landen werd dezelfde bezorgdheid uitgesproken, maar de kritische stemmen verstomden onder politieke druk (zoals beschreven in het artikel [de Grote Revolutie](#)).

In de tweede helft van de negentiende eeuw braken er meerdere revoluties uit. Deze waren duidelijk gevoed door het Marxisme. De ideologie van Karl Marx had alle aspecten van het illuminisme. Net als de illuminati orde streefde Marx naar een internationale beweging met gecentraliseerd bestuur. Net als Weishaupt kwam Marx uit een rabbijnse familie, en Marx was (naar eigen zeggen) geïnspireerd door de joods-duitse filosoof Moses Hess, die eveneens uit een rabbijnse familie kwam. Het Marxisme zou voortbouwen op de periode van de verlichting in de achttiende eeuw. De gedachte was dat met de scheiding van de staat en de kerk (of iedere vorm van religie en spiritualiteit) nu eindelijk aan een rechtvaardige maatschappij gebouwd kon worden. Een onder dwang opgelegde gelijke verdeling zou tot een humane en gelijkwaardige maatschappij moeten leiden. De geschiedenis laat zien dat dit op een vreselijke manier faalde, en het is de vraag of Marx er zelf in geloofde. Uit de gedichten die Marx schreef blijkt dat hij zeker geen atheïst was. Hij ontkende het bestaan van God niet, maar hij rebelleerde tegen God. Hier enkele zinnen uit zijn gedichten:

"I wish to avenge myself against the one who rules above."

"Then I will be able to walk triumphantly, like a god, through the rains of their kingdom. Every word of mine is power and action. My breast is equal to that of the creator."

"Thus Heaven I've forfeited, I know it well. My soul, once true to God, is chosen for Hell."

Deze aanval op het goddelijke was de 'ultieme revolutie' van de 'ultieme revolutionair'. De gedichten van Marx geven waarschijnlijk beter inzicht in de verschrikkingen van de communistische regimes dan zijn boek 'Das Kapital'. Het leven van Marx laat ook duidelijk zien wat voor man hij was. Hij presenteerde zich als een man die 'streed voor het volk', maar hij distantieerde zich tegelijkertijd van dat volk. Marx leefde als een aristocraat 'avant la lettre'. Hij was lid van de vrijmetselarij en was financieel afhankelijk van welgestelde vrienden.

Naast het Marxisme was er in de negentiende eeuw nog een andere invloedrijke ideologie ontstaan en dat was het zionisme, de ideologie die een Joodse staat nastreeft. Het socialisme van Moses Hess, dat het Marxisme beïnvloedde, wordt eveneens gezien als voorloper van het zionisme. De twee ideologieën hebben dan ook overeenkomsten, zo hebben beide een joodse achtergrond, en beide waren de basis van internationale bewegingen die de wereldgebeurtenissen zouden gaan bepalen.

De opkomst van het zionisme werd voorspeld in de negentiende eeuw door de Engelse aartsbisschop Henry Edward Manning. Net als eerder genoemde personen had hij gewaarschuwd voor het plan van een wereldheerschappij onder Joods bestuur. Hij voegde daar nog aan toe dat een dergelijk plan alleen uitgevoerd zou kunnen worden wanneer er een Joodse staat was, en hij voorzag dat er een politieke beweging zou ontstaan die hiervoor zou lobbyen:

"Zij die het geloof in de menswording hebben verloren, zoals humanisten, rationalisten en pantheïsten, kunnen heel goed worden misleid door een persoon met grote politieke invloed die de Joden naar hun eigen land zou moeten terugbrengen."

Het stichten van een nieuwe staat in een bewoond soeverein land was uiteraard geen sinecure. Het onderwerp moest eerst bespreekbaar worden, en er moest natuurlijk een reden aangevoerd worden. Hoe dit werd aangepakt werd beschreven (in 1882) door de zionistische leider van het eerste uur Leon Pinsker:

"Er is een onvermijdelijk en onontkoombaar conflict tussen mensen die bekend staan als Joden en andere mensen." en:

"De methode om de Joodse natie te herstellen moet worden uitgevoerd in een zodanige geest dat een onweerstaanbare druk wordt uitgeoefend op de internationale politiek." Rabbi Elmer Berger, directeur van het 'American Council for Judaism', schreef over deze tijd:

"Die groep Joden die zich inzette voor het zionisme nam een diplomatie aan die haar naar vele ministeries en parlementen bracht, en de labyrintische en slinkse wegen van de internationale politiek verkende in een deel van de wereld waar politieke intriges en geheime deals gemeengoed waren. De Joden begonnen het spel van "praktische politiek" te spelen. Het tijdperk van de kneedbare "bestuurders" en volgzaam "premier-dictators," die allen het grote plan bevorderen, was begonnen."

De zionistische lobby werd geleid door Theodor Herzl, de schrijver van het boek 'De Jodenstaat' en de man die als de oprichter van het zionisme wordt gezien. Herzl was de perfecte persoon voor de beweging. Het was een Weense mondaine Jood die goed bekend was met de Europese culturen. Herzl was niet religieus, maar stelde wel dat de Talmoed de religie van de nieuwe Joodse staat zou worden. Het niet-religieuze aspect van het zionisme was een belangrijk element van het succes van de beweging. Het opende allerlei diplomatieke mogelijkheden en deuren, zowel binnen als buiten de joodse gemeenschap. De deuren gingen inderdaad open, Herzl werd ontvangen door vele staatshoofden, presidenten, koningen en keizers. Hij bezocht de meeste Europese leiders en sprak met de sultan van Turkije en de tsaar van Rusland. De Duitse keizer Wilhelm II reisde speciaal af naar Jeruzalem om daar, gehelmd en wel, Herzl te ontmoeten. Het feit dat alle deuren open gingen en alle staatshoofden tijd vrijmaakten maakt duidelijk dat er voorbereiding aan vooraf ging, en dat er sprake was van een internationale organisatie met grote invloed. Het machtige netwerk waar Benjamin Disraeli tientallen jaren eerder over schreef was vol in werking.

In enkele jaren werd het zionisme van 'een stroming binnen het jodendom' tot de 'toonaangevende stroming van het jodendom', en later van de hele mensheid. Een cruciale stap werd gezet tijdens het zionistisch wereld congres in Basel in 1899, waar werd besloten dat iedereen met de Joodse identiteit tot de nieuwe Joodse staat behoorde. Rabbi Elmer Berger schreef dat met deze beslissing het getto weer terug werd gebracht, maar nu als een alomvattend internationaal lichaam (*A 'ghettoized' corporate Jewish existence became a reality again and now existed upon a greater scale than it had ever before achieved.*) De interesse voor een joodse staat was echter zeer lauw binnen de joodse gemeenschap. Er moesten dus argumenten komen. Nu kon men vanaf het einde van de negentiende eeuw niet meer van 'jodenvervolging' spreken, er kwam dus een nieuwe dreiging en een nieuwe term, en dit was 'antisemitisme'. In zijn boek 'De Jodenstaat' benadrukt Herzl het belang van het antisemitisme, hij stelt dat het essentieel is voor het voortbestaan van het zionisme. Degenen die de plannen van een joodse staat wel enthousiast ontvingen waren de christelijke kerken, met name Europese protestantse en Amerikaanse Anglicaanse kerken. Deze zouden een belangrijke rol spelen bij de acceptatie van het zionisme. Veel kerkleden en kerkelijke organisaties zagen het als een vervulling van hun geloof wanneer "het Joodse volk terug zou keren naar het heilige land".

De zionistische lobby had internationale steun, maar het had niet de macht en de middelen om een staat te stichten in een soeverein land waar een bevolking leefde. Alleen een gebeurtenis die de wereld radicaal zou veranderen zou dit mogelijk maken. De hongars-

joodse arts en zionist Max Südfeld (bekend onder de naam 'Max Nordau') zei tijdens het zionistisch congres in Basel (1903): *"de toekomstige wereldoorlog en de vredesconferentie waar, met hulp van Engeland, een vrij en Joods Palestina zal worden gecreëerd"*. Nordau begreep dat alleen een wereldconflict de kaarten zo kon schudden dat een joodse staat gerealiseerd kon worden, en dit is precies wat gebeurde. Het geeft te denken dat Nordau zijn sinistere voorspelling deed in een tijd waarin de mensheid nog geen 'wereldoorlogen' had gekend.

Dr. Nahum Sokoloff, een andere spreker op hetzelfde congres, sprak over het uiteindelijke doel, namelijk dat: *"Jeruzalem de hoofdstad van de wereldvrede zal worden."* Deze uitspraak met Bijbelse connotatie is vaak door Israëliische politici en staatshoofden geuit. David Ben Gurion, die als 'vader van de staat Israël' gezien wordt, pleitte voor een nieuwe VN in Jeruzalem. Hij voorzag dat een altaar zal worden opgericht in het gebouw waar het 'hooggerechtshof van de mensheid' zal zetelen, en een internationale legermacht een eind zal maken aan alle oorlogen en conflicten. Tijdens een vergadering van de VN in 2017 zei Netanyahu dat 'Israël zal dienen als licht voor de naties', een exacte verwijzing naar de oudtestamentische profetie van Jesaja (Jesaja: 49-6).

In het boek "De protocollen van de wijzen van Sion", dat uit de negentiende eeuw stamt en in 1905 is opgeschreven, wordt ook gesproken over de wereldregering als doel, en over een wereldoorlog als methode om deze te bereiken: *"elk land dat zich tegen ons durft te verzetten moet worden beantwoord met oorlog, en elke collectieve oppositie met een 'universele' oorlog"*. Bij het noemen van de Protocollen van Sion moet er (helaas) een commentaar worden geplaatst. Wanneer de Protocollen van Sion worden genoemd dan roepen journalisten, politici en academici in koor dat het 'om een vervalsing gaat'. Het is duidelijk dat men niet de moeite neemt het te lezen, en er wordt ook nooit vermeld wat er precies vervalst zou zijn. Dat er sprake zou zijn van een vervalsing is het punt niet. Waar het om gaat is dat de persoon, of de personen, die het hebben geschreven moeten hebben afgeweten van de plannen. De protocollen zijn te accuraat en te exact gebleken om meer dan 130 jaar geleden te zijn verzonden. De protocollen komen overigens op veel punten overeen met de documenten van de illuminati, wat doet vermoeden dat beide geschriften uit een gemeenschappelijke en oudere bron afkomstig zijn.

De internationale financiële wereld was in de tijd van de opkomst van het zionisme al enkele eeuwen in handen van joodse bankiers. Vanaf het begin van de twintigste eeuw was de internationale diplomatiek ook vrijwel exclusief joods geworden. Henry Ford geeft hier meerdere voorbeelden van in zijn boek 'The International Jew'. Wanneer de Verenigde Staten met Frankrijk onderhandelden, stuurde men Otto Herman Kahn, en Frankrijk stuurde Viviani of Millerand. Engeland stuurde Lord Reading, en Duitsland stuurde Bernard Dernburg. Naar andere landen stuurden de VS personen als Morgenthau, Strauss, Warburg en Baruch. Deze joodse diplomaten, waarvan enkelen ook bankiers waren, maakten er geen geheim van dat hun prioriteit bij de joodse belangen lag, toch kregen ze verregaande autonomie wat betreft de onderhandelingen.

De oorlog die 'de kaarten zou schudden', zoals Nordau voorspeld had, werd pas echt een 'wereldoorlog' toen Amerika bij de oorlog werd betrokken (in 1917). De Amerikaanse bevolking stond zeer negatief tegenover deelname aan een oorlog in het buitenland. De toenmalige Amerikaanse president Woodrow Wilson was herkozen met de slagzin *"Choose the man who kept us out of war"*. President Wilson zwichtte voor de Joodse raadgevers die

hem omringden. Dit waren personen als Louis Brandeis, die door Wilson werd aangesteld als rechter in het Amerikaanse Hooggerechtshof, Rabbi Stephen Wise, een amerikaans zionistisch leider (die net als Herzl en Nordau was geboren in Budapest), Walter Lippmann, de 'spindoctor' van de president, en Bernard Baruch, een joodse bankkierk die zich met speculatie op de beurs omhoog had weten te werken en zoveel macht naar zich toe had weten trekken dat hij feitelijk de buitenlandse politiek van Amerika bepaalde. Tijdens de noodtoestand die uitgeroepen was tijdens de Eerste Wereldoorlog kreeg Baruch bevoegdheden die hem vrijwel dictatoriale macht gaven. Hij had besluit bevoegdheid over de Amerikaanse industrieën en productieketens en de handel in grondstoffen. In Europa waren het personen als Walter Rothschild, de man achter de [balfour verklaring](#), en Chaim Weizmann, de 'raadgever van presidenten' die gedurende vijftig jaar een prominente rol in de wereldpolitiek zou spelen. In de gepubliceerde memoires van Weizmann spreekt hij openlijk over zijn invloed. *"Onze moeilijkheden hielden geen verband met de eersteklas staatslieden. Deze hadden voor het overgrote deel onze aspiraties altijd begrepen. Het was altijd achter de schermen, en op de lagere niveaus, dat we stuitten op een hardnekkige, slinkse en heimelijke oppositie.* Weizman beklagde zich dus over de lagere ambtenaren. Deze ambtenaren waren in vaste dienst en vaak niet aan een politieke partij gebonden. Hierdoor waren ze ook lastiger te beïnvloeden. Dit betekende dat Weizman weer *"langs Downingstreet moest"* om de zaak recht te zetten. Dit zei een man die geen enkele politieke functie had, net als andere invloedrijke zionisten zoals Herzl en Nordau.

De politieke invloed was sterk en effectief, maar voor het uitvoeren van belangrijke besluiten (zoals oorlogvoering) moest er toch acceptatie bij het volk zijn. Hiervoor werden andere methodes toegepast, met name psychologische druk, die via de politiek en media werden toegepast. Zo werd er op aangedrongen dat 'een oorlog de enige oplossing was', en zelfs een 'morele plicht' zou zijn. De krantenkoppen in de tijd voor de Eerste Wereldoorlog zijn vrijwel identiek als die we vandaag de dag kunnen lezen (we hoeven slechts 'Duitsland' door 'Rusland' te vervangen). In de jaren voor de Eerste Wereldoorlog sprak men over de morele noodzaak om de 'expansie van het wrede Pruisische imperialisme' te bestrijden, voor de 'bevrijding van kleine naties' en het herstel van 'vrijheid en democratie'. Net als vandaag drongen politici en de media aan op 'sancties', wat provocatieve dwangmaatregelen zijn want ze worden altijd ondersteund door militaire dreiging. De oorlogstrommels dreunden, de Europese landen mobiliseerden. Duitsland was het laatste land dat mobiliseerde.

Een oorlog wordt vaak gepresenteerd door de winnende partijen (en achteraf door de geschiedschrijvers) als een gebeurtenis die 'onvermijdelijk was', als een overtrekkende storm waar men niet aan kon ontkomen. Een oorlog is echter geen natuurfenomeen, maar het resultaat van menselijke besluiten en menselijk handelen. Zeer weinig mensen kiezen voor een oorlog, dat behoeft geen uitleg. Er was heel wat diplomatieke druk, achterkamerpolitiek en censuur voor nodig om de Europese volken, en later de Amerikanen, naar het slagveld te kunnen sturen. Wanneer Bernard Baruch, Chaim Weizmann en Walter Rothschild geen druk op de Engelse en Amerikaanse politici hadden uitgeoefend dan zou Amerika niet bij de eerste wereldoorlog betrokken zijn geweest, en zou het naar alle waarschijnlijkheid in 1916 tot een vredesovereenkomst tussen Duitsland en de geallieerde landen zijn gekomen (wat veel leed voorkomen zou hebben).

Daar moet de financiële kant nog bij vermeld worden. Er is sinds de Middeleeuwen geen oorlog gestart en geen revolutie begonnen zonder actieve betrokkenheid van de

internationale banken, die voor een groot deel in handen zijn van joodse bankiersfamilies. De documentaire [All Wars are Banker Wars](#) laat goed zien hoe dit in zijn werk gaat.

Net als de Eerste Wereldoorlog had de Russische Revolutie nooit zonder financiering kunnen plaatsvinden. De bolsjewieken ontvingen grote sommen geld van Wall Street bankiers als Adam Schiff en JP Morgan. Het ging niet alleen om financiële steun, er werd ook militair materieel gestuurd, en alle soorten technologie en know-how. Deze steun, zonder welke er nooit een Sovjet Unie had kunnen ontstaan, zou tot begin jaren '50 duren. Dit alles is grondig bestudeerd en beschreven door personen als Anthony Sutton ([zie interview](#)) en de historicus Carroll Quigley (in zijn boek [Tragedy and Hope](#)).

De uitbraak van de Russische Oktoberrevolutie viel samen met de Amerikaanse deelname aan de Eerste Wereldoorlog in 1917. Terwijl zich gedurende de Eerste Wereldoorlog de grootste tragedie uit de Europese geschiedenis voltrok (in de loopgraven) stortte Rusland zich in een van de grootste tragedies die het land ooit zou kennen (tientallen miljoenen Russen stierven onder het communisme). De ontwikkelingen van deze twee internationale conflicten liepen zo synchroon dat het een plan moet zijn geweest. Zo reisde Lenin, die in Zwitserland in ballingschap leefde in 1917 met een dertigtal andere Russische revolutionairen in een verzegelde treinwagon van Zürich naar Petrograd (nu Sint-Petersburg). Een dergelijke internationale treinreis door landen in oorlog kon alleen plaatsvinden met internationale goedkeuring op het hoogste niveau. In zijn boek '[Wall Street and the Bolshevik Revolution](#)' beschrijft Anthony Sutton hoe president Woodrow Wilson er persoonlijk voor zorgde dat Lev Bronstein (Leon Trotsky), die in ballingschap leefde in New York, een paspoort kreeg waarmee hij net als Lenin op zijn Russische bestemming aankwam.

Het communisme, dat voortkwam uit het marxisme, was een overwegend joodse beweging. Dit gegeven was begin twintigste eeuw nog geen taboe. De westerse media spraken er openlijk over (zoals bijvoorbeeld de New York Times) en joodse bronnen maakten er ook geen geheim van. In de Encyclopedia Judaica (editie van 1905) werden het marxisme en het communisme als joodse bewegingen beschreven, die onderdeel zouden zijn van een nieuw 'internationaal socialisme'. Er waren ook kritische berichten van hoge ambtenaren zoals die van de Nederlandse ambassadeur in Sint-Petersburg, Willem Jacob Oudendijk. In een brief aan Arthur Balfour, de toenmalige Engelse minister van buitenlandse zaken schreef hij: *"Het bolsjewisme wordt georganiseerd en beoefend door Joden, die geen nationaliteit hebben en wier enige doel het is om voor hun eigen doeleinden de bestaande orde te vernietigen."*

De Amerikaanse ambassadeur David R. Francis, rapporteerde: *"De bolsjewistische leiders hier zijn grotendeels Joods en 90 procent van hen zijn teruggekeerde ballingen. Ze geven weinig om Rusland of enig ander land, het zijn internationalisten die een wereldwijde sociale revolutie proberen te ontketenen."*

Een andere persoon die zich zeer duidelijk uitsprak is Winston Churchill. Hier volgt een stukje uit een [paginagroot artikel](#) gepubliceerd in de Engelse Sunday Herald (1920). *"Het lijkt er bijna op dat het evangelie van Christus en het evangelie van de antichrist bedoeld waren om onder hetzelfde volk te ontstaan; en dat dit mystieke en mysterieuze volk was uitgekozen voor de hoogste manifestaties, zowel van het goddelijke als het duivelse... Vanaf de dagen van "Spartacus" Weishaupt tot die van Karl Marx, tot Trotski (Rusland),*

Bela Kun (Hongarije), Rosa Luxemburg (Duitsland) en Emma Goldman (Verenigde Staten) is deze wereldwijde samenzwering voor de omverwerping van de beschaving en voor de reconstructie van de samenleving op basis van een neergaande ontwikkeling, van een afgunstige boosaardigheid en onmogelijke gelijkheid, gestaag gegroeid. Het was de drijfveer van elke revolutionaire beweging in de negentiende eeuw; en nu heeft deze groep van buitengewone persoonlijkheden uit de onderwereld van de grote steden van Europa en Amerika het Russische volk bij de haren gegrepen en zijn praktisch de onbetwiste meesters van dat enorme rijk geworden. Het is niet nodig om de rol te overdrijven die gespeeld is bij het ontstaan van het bolsjewisme en het tot stand brengen van de Russische Revolutie door deze internationale en grotendeels atheïstische Joden. Het weegt waarschijnlijk zwaarder dan al het andere."

Het artikel werd Churchill niet in dank afgenomen. Hij zag zijn politieke carrière stagneren doordat hij continu 'bad press' kreeg. Churchill zou pas eind jaren '30 weer een belangrijke politieke rol krijgen.

Na de verwoestende Eerste Wereldoorlog waren de kaarten inderdaad geschud. Een groot deel van het Midden Oosten (waaronder Palestina) kwam onder Brits bestuur. Dit was voorspeld door Chaim Weizmann in 1915, die het had meegedeeld aan het Engelse dagblad 'The Guardian', die het publiceerde. Weizman deed zijn voorspelling dus aan het begin van de oorlog toen Duitsland nog aan de winnende hand was en Amerika niet bij de oorlog betrokken was. Palestina werd een Engels 'Mandaat', wat betekende dat de Palestijnen hun zelfbeschikkingsrecht verloren.

In de periode tussen de twee Wereldoorlogen, waarin de Europese landen weer opkrabbelden, draaide de zionistische diplomatieke machine op volle toeren. Chaim Weizmann ging op tournee langs staatshoofden om steun te krijgen voor een joodse staat in Palestina. Hij kreeg steun toegezegd van de meeste Europese landen, en ook van Zuid-Afrika, Turkije en uiteraard van Amerika. Over de nieuwe joodse staat had Weizman gezegd: "*The Bible will be our mandate*". De Arabieren wisten wat hen te wachten stond, want ze kenden het Oude Testament, zoals Deuteronomy 7-2:

"Wanneer de HEER, uw God, deze volken aan u overdraagt en u ze veroverd, moet u ze volledig vernietigen. Sluit geen verdragen met hen en toon hen geen genade."

Tijdens een ontmoeting aan het einde van de Tweede Wereldoorlog (februari 1945) tussen Roosevelt en de Saoedische koning Abdoel Aziz al Saoed zei de laatstgenoemde: "*U heeft twee wereldoorlogen gevoerd om te ontdekken wat wij al tweeduizend jaar weten*". Nu is het niet met zekerheid te zeggen dat de Saoedische koning dit werkelijk heeft gezegd. Wat wel bekend is is dat Roosevelt na het gesprek heeft gezegd dat hij in het gesprek met de Saudische koning meer van het Midden Oosten had geleerd dan in de rest van zijn leven.

De situatie in Palestina was in de tweede helft van de jaren '30 uitzichtloos voor de Palestijnen geworden. Gedurende de veertien jaar van de Engelse bezetting hadden de opeenvolgende Britse regeringen onder druk van de Zionisten geweigerd om de Palestijnen verkiezingen te laten houden. De Palestijnen beseften dat de bezetting nog lang zou gaan duren, en de opstanden namen toe. Een ander probleem voor de zionistische plannen was dat er nog steeds weinig animo van de Europese en Amerikaanse joden was om naar Palestina te emigreren. Er waren zelfs georganiseerde groepen die sterk gekant waren tegen het idee van een Joodse staat in Palestina. Weizman schrijft hierover in zijn memoires dat "*de Europese joden een grotere uitdaging vormen dan de Europese politici*".

Hierbij kwam nog een andere spaak in het wiel van de zionistische agenda, en dit was de diplomatieke stap van de Britse premier Chamberlain om een Palestina-conferentie bijeen te roepen waarbij de Palestijnen vertegenwoordigd waren. Dit plan, indien uitgevoerd, zou vrede in Palestina betekenen, maar geen aparte Joodse staat. De conferentie werd onder diplomatieke druk afgelast. Chamberlain had zich ook ingezet voor een Europees vredesplan. Hij representeerde Engeland bij het 'Verdrag van München in 1938'. Dit was een poging van Engeland, Duitsland, Italië en Frankrijk om een dreigende oorlog met Duitsland te voorkomen. Het verdrag, door alle partijen getekend, staat in de gangbare geschiedenis bekend als een fatale diplomatieke mislukking. Er zouden te veel concessies zijn gedaan waarmee men Hitler de kaarten in de hand had gespeeld, en een tweede wereldoorlog onvermijdelijk was geworden. Chamberlain verdween kort na de conferentie van het politieke toneel, en zou de geschiedenis ingaan als een besluiteloze en onbekwame leider.

Volgens Douglas Reed waren er zeker diplomatieke wegen waarmee de Tweede Wereldoorlog vermeden had kunnen worden, maar deze waren gesaboteerd. Nu is Douglas Reed een persoon die wat betreft dit onderwerp serieus genomen kan worden. Hij volgde de ontwikkelingen op de voet vanuit Berlijn, waar hij van 1933 tot 1939 gestationeerd was als correspondent van The Times. Hij had de brand van de Rijksdag meegemaakt, en de harde repressie van de nazipartij van iedere oppositie. Hij had gesproken met Hitler en belangrijke nazileiders als Göring en Goebbels, en ook met personen die door het nazibewind vervolgd waren. Douglas Reed was beslist geen sympathisant van het Nazi regime. Zijn instelling was dat hij zijn vak goed wilde doen, dat wil zeggen zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk te rapporteren. Hij merkte dat zijn berichten steeds vaker onjuist geïnterpreteerd werden en dat belangrijke informatie werd weggelaten. Tegen het eind van de jaren '30 kwam hij tot de conclusie dat The Times, en de meeste westerse media, niet meer waren dan een universele propagandamachine die op conflict aanstuurde. Reed besloot dat hij hier niet aan mee wilde werken en nam ontslag. Hij verliet Duitsland kort voor de Tweede Wereldoorlog uitbrak en vestigde zich in London als onafhankelijke journalist en schrijver.

Waar Chamberlain de man was die zocht naar diplomatieke oplossingen, daar stond het leven van Churchill in het teken van oorlog. Hij had gevochten in de boerenoorlog in Zuid Afrika, waar de boeren, die niets liever wilden dan met rust gelaten worden, op brute wijze hun land werden ontnomen. In de Eerste Wereldoorlog was Churchill verantwoordelijk geweest voor de planning van de campagne in de Dardanellen en tevens voor de landing in Gallipoli. Bij beide operaties leden de Britten enorme verliezen. Beide operaties worden door strategen als desastreus gezien. Toch was het beeld dat de media van Churchill gaven dat Churchill een groot strateeg was, en 'the man for the job' om Hitler te stoppen. De aanleiding tot de Tweede Wereldoorlog was, zoals de gangbare geschiedschrijving vertelt, de Duitse invasie in Polen, na welke de oorlogsverklaringen snel volgden. Oorlogen worden vaak aangeduid met een begin- en einddatum, zoals 1914-1918, 1940-1945. Dit geeft het idee dat het op zichzelf staande gebeurtenissen zijn, hetgeen natuurlijk niet het geval is. De sturende machten achter oorlogen werken over lange periodes. De condities voor de Tweede Wereldoorlog waren al vastgelegd in het Verdrag van Versailles (1919). Dit zogenaamde 'vredesplan' had alle ingrediënten voor een nieuw conflict, zoals de onmogelijke herstelbetalingen en annexaties. Enkele diplomaten zagen het probleem en trokken aan de alarmbel, zoals de econoom John Maynard Keynes. Deze was deelnemer aan de onderhandelingen, maar verliet de onderhandelingstafel uit protest toen hij beseftte

dat de richting die men had gekozen alleen tot chaos en nieuwe conflicten zou kunnen leiden.

De Duitse invasie in Polen was het slaghoedje van de Tweede Wereldoorlog. De invasie was voor de entente landen het bewijs voor de expansiedrift van het Duitse rijk. Wat de geschiedenis niet vertelt is dat er in de jaren voor 1940 een golf van agressie plaatsvond tegen de Duitsers die in Polen woonden. Er waren veel Duitsers woonachtig in Polen, wat het resultaat was van de annexatie van Duitse gebieden na de Eerste Wereldoorlog. Duitsers werden verplaatst en vervolgd, en duizenden werden gedood. Dit wordt door de gangbare geschiedenis eenvoudig weggezet als 'nazipropaganda', zonder daarbij in te gaan op de historische bronnen. Het doet sterk denken aan het huidige conflict in Oekraïne. De Russische inval staat ook in verband met jarenlange agressie tegen de Russische sprekende bevolking in Oekraïne. De Donbass regio, die oorspronkelijk bij Rusland hoorde, was na de Oktoberrevolutie ingelijfd in de Oekraïense Sovjetrepubliek. Vanaf 2014 bombardeerde het Oekraïense leger burgerdoelen in Donbas. Ook dit wordt genegeerd door de media, of afgedaan als 'Russische propaganda', terwijl het een historisch gegeven is, en dezelfde mainstream nieuwsbronnen enkele jaren geleden nog openlijk berichtten over deze bombardementen.

Wanneer je goede historische bronnen er op naleest (die er zeker zijn), dan wordt het duidelijk dat het niet zo eenvoudig is als de geschiedenis verteld, namelijk dat 'Duitsland fout was' en de 'geallieerden goed', net zo min je nu kunt beweren dat de 'Russen fout zijn' en de 'NAVO landen goed'. Het wordt ook duidelijk dat de twee oorlogen deel van een groter plan zijn. Dit is met het conflict in de Oekraïne duidelijker dan ooit. Zbigniew Brzezinski, de 'National Security Advisor van de VS', tevens oprichter van de zeer invloedrijke denktank PNAC (Project of a New American Century) en adviseur van vijf Amerikaanse presidenten (tot en met Obama), schreef in de jaren '70 dat wanneer de Sovjet Unie zou vallen en een democratie zou worden, de kans groot zou zijn dat Rusland en Europa zouden gaan samenwerken en daarmee een bedreiging zouden vormen voor de hegemonie van Amerika. Om dit te vermijden zou Rusland geprovoceerd moeten worden op dezelfde manier zoals dit in Afghanistan gedaan was (de zogenaamde 'Afghan trap'). Amerika zou zo een indirecte 'proxy'-oorlog in Oekraïne kunnen voeren met als doel Rusland en Europa af te zwakken en economisch gescheiden te houden.

Terug naar de jaren '30. Churchill was zeer kritisch over Duitsland. Hij was niet alleen van mening dat een oorlog met Duitsland onvermijdelijk was, maar ook noodzakelijk. In een radiotoespraak in 1936 zei hij: "We zullen Hitler een oorlog opdringen, of hij wil of niet". Wat betreft het zionisme was Churchill terughoudend. Tot 1938 was hij geen voorstander geweest van een massale joodse migratie naar Palestina. In 1939 veranderde hij zijn houding 180 graden, wat zeker te maken zal hebben met zijn rehabilitatie door de zionistische lobby. Churchill had eind jaren '30 meerdere ontmoetingen met Chaim Weizmann en Bernard Baruch. Over Bernard Baruch schreef hij aan Roosevelt dat "Bernie een zeer wijs man en een grote vriend was". Churchill zou voor de rest van zijn leven het zionisme actief steunen. Hij nam afstand van zijn artikel in de Sunday Herald, toen hem toestemming gevraagd werd het artikel te publiceren weigerde hij dit.

Het (korte termijn) doel van de zionistische lobby in de jaren '30 was het bewapenen van de joodse kolonisten in Palestina. Weizmann schreef in een open brief: "*De Britse regering*

moet begrijpen hoe schadelijk het effect op de democratische zaak is, als er een slachting zou plaatsvinden door het niet adequaat bewapenen van de Joden en het versterken van de verdediging van Palestina met geweren, tanks en vliegtuigen."

Churchill gaf gehoor, in mei 1940 instrueerde hij zijn minister van Koloniën, Lord Lloyd, dat *"de Joden zo snel mogelijk moesten worden bewapend voor hun eigen verdediging en goed georganiseerd"*.

Nu vormden de Joodse migranten in die tijd een minderheid van de bevolking in Palestina. Daarbij kwam nog dat Palestina een Arabisch land was te midden van andere Arabische landen. Het was ondenkbaar dat de joodse migranten, zelfs wanneer zij goed bewapend zouden zijn, de Palestijnen zouden kunnen verdrijven. De zionistische leiders beseften dat dit alleen mogelijk zou zijn met een machtige militaire bondgenoot in het Midden Oosten. Wat men nodig had was een '[nieuw Babylon](#)'.

Het was wederom een wereldconflict (de Tweede Wereldoorlog) die de kaarten in handen van de zionisten zou spelen, en wederom was de deelname van Amerika doorslaggevend. Enkele jaren na de oorlog (in 1948) publiceerde de Amerikaanse 'Joint Chiefs of Staff' (het hoogste militair adviserende orgaan van de president van de VS) een rapport over de situatie in het Midden Oosten. Het rapport concludeerde:

"The Zionist strategy will seek to involve the United States in a continuously widening and deepening series of operations intended to secure maximum Jewish objectives."

Nu had Amerika in de tijd voor de Tweede Wereldoorlog geen ambitie als wereldautoriteit op te treden. Dit was althans de publieke opinie. Veel Amerikanen zagen hun land als vrije 'self-made' natie en keken er niet naar uit om betrokken te raken bij buitenlandse conflicten. Om deze reden had Amerika in 1920 geweigerd tot de Volkenbond toe te treden. De politiek begreep dit goed. Roosevelt was in 1940, net als Woodrow Wilson in 1916, herkozen met de verkiezingsbelofte dat hij *"uw zonen niet naar buitenlandse oorlogen zou sturen"*.

Toch raakte Amerika wederom betrokken bij een oorlog. De aanleiding was de Japanse aanval op Pearl Harbor. De psychologische schok was groot. De Eerste Wereldoorlog was een 'verre' oorlog geweest, nu was er een aanval op Amerikaans grondgebied (weliswaar in de Indische Oceaan). Over Pearl Harbor is inmiddels veel bekend. Amerika wist lang te voren van de aanval af, en had alle tijd en middelen om de aanval af te slaan. Dit gebeurde niet, en zelfs tegengewerkt, want de aanval op Pearl Harbor was het entreekaartje voor deelname aan de Tweede Wereldoorlog.

Oorlogstijd is crisistijd, wat betekent dat er noodwetten ingevoerd worden, en allerlei specialisten en raadgevers ten tonele verschijnen. De joodse adviseurs van Woodrow Wilson, zoals Rabbi Stephen Wise, Bernard Baruch en Brandeis, hergroepeerden zich rond president Roosevelt. Daarbij kwam er een nieuwe lichter joodse raadgevers zoals Alger Hiss, Harry Dexter White, Dean Acheson, Henry Morgenthau, Herbert Lehman, Samuel Rosemann, David Niles, Benjamin Cohen, Sidney Hillman, Isador Lubin en Leo Pasvolsky. Veel van deze raadgevers waren niet in Amerika geboren, maar kwamen uit Rusland en Oostbloklanden. Ze wisten een snelle politieke carrière te maken, wat erop wijst dat ze invloedrijke steun hadden. De groep vormde een hechte cirkel rond Roosevelt, ze maakten beleidsprogramma's en schreven toespraken voor Roosevelt. Alger Hiss en Dexter White waren zeer invloedrijke raadgevers, en beiden werden ontmaskerd als communistische spionnen. Dexter White had met Morgenthau samengewerkt aan het 'Morgenthau-plan'. Dit plan werd gepresenteerd tijdens de 'Jalta conferentie' in februari 1945, waar 'de Grote Drie' (Amerika, Sovjet Unie, Engeland) de naoorlogse wereld zouden vormgeven. Alger Hiss

behandelde in die tijd alle belangrijke zaken van Roosevelt omdat deze zeer ziek was (en enkele maanden later zou overlijden). Feitelijk was het Sovjetregime dus vertegenwoordigd aan twee kanten van de driezijdige tafel.

Het Morgenthau-plan leek in veel opzichten op het Verdrag van Versailles. Net als het Verdrag van Versailles werd het Morgenthau-plan gepresenteerd als maatregel om Duitsland zo af te zwakken dat het geen oorlog meer zou kunnen beginnen, en ook dit plan leek meer op een talmoedische wraakactie. Voedseltransporten van het Rode Kruis en het Vaticaan voor de uitgehongerde Duitse burgerbevolking werden gestopt en teruggestuurd. Veel Duitse burgers belandden in kampen, kregen geen eten, en stierven. Het optrekken van geallieerde troepen werd vertraagd zodat de Russische troepen binnen konden binnentrekken en daar de meest vreselijke misdaden begingen tegen de Duitse burgerbevolking. De Amerikaanse generaal Patton besepte met afschuw dat dit was gepland, en deed de uitspraak 'we hebben de verkeerde vijand verslagen'. Patton besloot dit onder de aandacht te brengen wanneer hij terug in de VS zou zijn, maar hij overleed in een auto-ongeluk voordat hij kon vertrekken.

De talmoedische haat was ook de drijfveer achter de Neurenberg processen. Deze deden denken aan de showprocessen onder Stalin, waar net als bij de Neurenberg processen, de meerderheid van de juristen joods waren. Speciale aandacht ging uit naar de verschrikkingen in de concentratiekampen, waar aparte processen voor waren. De Holocaust is vandaag de dag een uiterst gevoelig onderwerp. Wanneer je er een mening op nahoudt die enigszins afwijkt van de officiële theorie, kun je in de problemen komen, of in de gevangenis belanden, zoals meerdere mensen hebben kunnen ervaren. De meeste mensen zullen het erover eens zijn dat de mensheid moet leren van de geschiedenis, zeker wanneer het ernstige oorlogsmisdaden betreft. Om deze reden is het belangrijk dat er goed onderzoek wordt gedaan. Nu is het zo dat geschiedschrijving een proces van jaren is, zeker in het geval van oorlogen, want de meeste informatie komt pas later boven water. Dit kan lang duren, zo werden de sovjet archieven pas openbaar gemaakt eind jaren '80. De geschiedenis van de Holocaust werd echter direct na de Tweede Wereldoorlog vastgesteld, en is nadien nooit veranderd. Historici die de informatie onderzoeken die later is vrijgekomen worden zonder pardon in het hokje 'extreem rechts' geplaatst, en riskeren gevangenisstraf, zoals [David Irving heeft ervaren](#). (meer over David Irving en de Holocaust is te lezen in het artikel '[De Grote Revolutie](#)' (pagina 28).

De waarheid over de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust is natuurlijk in het belang van iedereen, met name van de Joodse gemeenschap, en dit is waarom Joodse schrijvers er aandacht aan besteden. Het zijn schrijvers als Gilad Atzmon en Israel Shamir, en rabbijnen als Yaakov Shapiro, die beschrijven hoe men de holocaust een religieuze status heeft gegeven, waarbij iedereen die van de officiële leer afwijkt als ketter wordt vervolgt. Volgens Ronen Berkovich, een Joodse para-militair die in de bezette gebieden gestationeerd was, is de Holocaust het ultieme psychologische wapen. Dit is ook de conclusie van Norman Finkelstein. In zijn boek 'The Holocaust Industry' beschrijft Finkelstein hoe de Holocaust wordt gebruikt:

"De Holocaust is een ideologisch wapen, dat als doel heeft om de staat Israël, een van de meest formidabele militaire machten ter wereld met een afschuwelijke reputatie wat betreft mensenrechten, zichzelf als slachtoffer te presenteren, en zich op deze manier immuniteit

tegen kritiek te verschaffen".

Het terreurbewind, onder welke de Palestijnen nog steeds leven, ving aan direct na de Tweede Wereldoorlog. De Britse regering had Palestina veroverd en gedurende tientallen jaren bezet. Onder druk van de zionisten had de Britse regering de Joodse kolonisten binnengelaten en bewapend, maar men bleek niet bereid de Palestijnen van hun land te verdrijven. Dit was grotendeels te danken aan de standvastigheid van Ernest Bevin, de Britse minister van buitenlandse zaken. Bevin was een van de zeldzame politici die niet naar de pijpen van de zionisten danste. Dit deed uiteraard de woede ontsteken van de zionisten. Bevin kreeg alle mogelijke negatieve pers. De zionistische lobby probeerde Bevin via Truman onder druk te zetten, maar dit had geen effect. De oplossing was dat de Britse troepen het veld moesten ruimen. Tijdens de zionistische conferentie in 1946 in Genève sprak Chaim Weizmann over *"de noodzaak te strijden tegen het Britse gezag in Palestina, of waar dan ook."*

Zionistische terroristische groepen zoals de Irgun en Lehi (ook bekend als de 'Stern Gang') pleegden [vele aanslagen](#) tegen militairen en burgers. Tientallen Britse soldaten die in Palestina waren gestationeerd werden in hinderlagen gelokt en doodgeschoten. In 1946 pleegde de Irgun een bomaanslag in het King David Hotel in Jeruzalem, waar het Britse hoofdkwartier was gevestigd. 91 mensen werden gedood, waaronder veel Britse militairen. In hetzelfde jaar pleegde de Irgun een bomaanslag op de Britse ambassade in Rome, waar ook vele doden vielen. De bom van 40 kilo TNT blies een groot gedeelte van de ambassade op.

Tegelijkertijd werd een systematische terreurcampagne tegen de Palestijnse bevolking gevoerd. Burgers werden uit hun huizen gedreven en vermoord. Complete dorpen werden ontruimd en de bewoners geëxecuteerd, zoals in [Deir Yassin](#) in 1948. Dit had als resultaat dat een groot gedeelte van het Palestijnse volk naar het buitenland vluchtte, en nooit meer terug zou keren.

Het nieuws van de aanslagen en de moordpartijen drong door tot het westen, maar leidde niet tot een internationale veroordeling, en ook niet tot concrete stappen. Het ging er dus niet anders aan toe dan vandaag de dag wanneer het Israëlische leger Palestijnse dorpen bombardeert en burgers doodt. Net als nu meende de internationale gemeenschap dat onderhandelingen de oplossing zouden brengen. De persoon die daarvoor gekozen werd, was de Zweedse diplomaat Folke Bernadotte. Deze had gedurende de Tweede Wereldoorlog verschillende reddingsmissies geleid, en dankzij zijn onderhandelingen waren duizenden Joden uit concentratiekampen vrijgekomen. Bernadotte werd dus gezien als een geschikte kandidaat om de onderhandelingen te leiden. Echter, voordat hij enige succes kon boeken werd hij vermoord door leden van de Lehi groep. Een andere diplomaat die zich inzette was Lord Moyne, de Engelse minister van Koloniën. Moyne deed meerdere pogingen tot een overeenkomst, en ook hij werd vermoord door leden van de Lehi groep. De Irgun groep plande een aanslag op de gehate Britse minister van Buitenlandse Zaken Ernest Bevin, maar deze slaagde niet. Menachem Begin, de hoofdcommandant van de Irgun, zou in 1952 nog een aanslag beramen op de Duitse Bondskanselier Konrad Adenauer, welke ook mislukte. Menachem Begin zou later premier van Israël worden, en de Nobelprijs voor de Vrede krijgen. Deze carrièrestap van een voormalige terroristische leider was geen geïsoleerd geval. Veel van de leiders van joodse terroristische groeperingen zouden later belangrijke functies in de Israëlische regering krijgen, zoals Yitzhak Shamir, Ariel Sharon, Isaac Rabin en Ehud Barak. Het is dan ook niet verrassend dat de aanslagen doorgingen.

De Mossad, gesticht in 1949, en andere Israëlische diensten zijn verantwoordelijk voor [honderden terroristische aanslagen](#) wereldwijd.

Na het overlijden van Roosevelt was een deel van zijn adviseurs meegegaan naar zijn opvolger Harry Truman, die als eerste staatshoofd de staat Israël erkende (14 mei 1948). Met Trumans opvolger, Eisenhower, was er na twintig jaar weer een republikein op de presidents zetel. Bernard Baruch, de 'permanente raadgever van presidenten' had de campagne van Eisenhower gesteund. Baruch was altijd een 'uitgesproken aanhanger van de Democraten' geweest, en werd in het jaar van de verkiezingscampagne van Eisenhower een 'uitgesproken aanhanger van de Republikeinen'. Hij werd ook persoonlijk raadgever van Eisenhower, die net als zijn voorgangers de zionistische plannen steunde. Bij zijn inauguratie in 1953 sprak Eisenhower: *"De staat Israël is de voorpost van democratie. Elke vrijheid liefhebbende Amerikaan moet zich aansluiten bij de inspanning om de toekomst van dit nieuwste lid van de familie der naties voor altijd veilig te stellen."*

In de jaren na de oorlog was de organisatie UNRRA (United Nations Relief and Rehabilitation Administration) opgezet om steun te verlenen aan burgers in landen die bevrijd waren. Generaal Morgan, die de leiding van de operatie had, was het opgevallen dat er via de organisatie grote aantallen Joden uit Rusland en Oost-Europese landen naar Palestina werden gebracht. Morgan merkte ook op dat de meeste van deze Joden geen vluchtelingenstatus hadden. In de Sovjet-republieken hadden Joden een beschermde status, en op antisemitisme stond zelfs de doodstraf.

In 1953 was het aantal Joodse inwoners van Palestina gegroeid tot 1.4 miljoen, slechts 63 duizend van hen kwamen uit Europa. Het grootste deel van de kolonisten waren Ashkenazi-Joden die uit Sovjet-republieken kwamen, en geen enkele historische en genetische link met Israël hadden. De grootste zorg van de zionistische leiders, namelijk dat de Joden in Israël een kleine minderheid zouden blijven, was hiermee verdwenen.

Niet alleen mensen, ook wapens vonden de weg van de Sovjet-Unie naar Israël. Doordat Roosevelt Eisenhower had opgedragen de opmars in Duitsland een halt toe te roepen was veel Duits militair materieel in handen van de Russen gekomen, en deze verscheepten een deel door naar Israël. De New York Herald-Tribune deed hier in 1948 het volgende verslag van:

"Het Russische prestige is enorm gestegen onder alle politieke groeperingen. Door het consequent steunen van Israëls zaak in de Verenigde Naties, heeft de Sovjet Unie een reservoir aan goodwill opgebouwd. Misschien nog belangrijker voor een nieuwe natie die voor haar bestaan vecht, is het feit dat Rusland praktische hulp bood toen praktische hulp nodig was. Rusland stelde zijn militaire voorraden open voor Israël. Vanuit de Sovjet satelliet natie Tsjecho-Slowakije deden de Joden enkele van hun belangrijkste en meest omvangrijke aankopen. De Tsjechische wapenzendingen bereikten Israël tijdens kritieke momenten van de oorlog, en speelden een vitale rol."

Dit bericht is moeilijk te rijmen met wat de gangbare geschiedenis over deze tijd schrijft, en dat is dat de koude oorlog toen al in volle gang was.

In dezelfde periode vond een andere immigratiegolf plaats, namelijk vanuit de Sovjetrepublieken naar de VS. In 1952 schatte Senator Pat McCarran, de voorzitter van de Senaatscommissie voor Justitie, dat naast de legale immigratie, vijf miljoen vreemdelingen illegaal het land waren binnengekomen, waaronder grote aantallen "militante communisten".

Hij kreeg geen gehoor, want in deze tijd was kritiek op het communisme taboe, en werd gelijkgesteld aan antisemitisme.

Een persoon die het probleem ook zag, en had besloten dit aan te pakken, was de Amerikaanse senator McCarthy. Deze voerde een campagne tegen Amerikaanse communisten. McCarthy werd door de media en politiek afgeschilderd als een angstzaaier, als een paranoïde heksenjager die overal communistische spoken zag. Zijn campagne werd geridiculiseerd met termen als de 'Red Scare' (Rode Schrik) en 'McCarthyism', wat het idee moest geven dat het om een persoonlijke angststoornis ging. De term 'McCarthyism' wordt vandaag de dag nog gebruikt om mensen te bekritisieren wanneer zij ongefundeerde claims maken.

Nu kon de verklaring van McCarran dat veel militante communisten de VS binnen waren gekomen niet zomaar opzij geschoven worden. Men kon ook niet ontkennen dat invloedrijke personen als Alger Hiss en Dexter White waren ontmaskerd als communistische spionnen. De FBI had al tijdens de Tweede Wereldoorlog het Witte Huis meerdere malen gewaarschuwd dat Dexter White geheime ontmoetingen had met agenten van het Sovjetregime. Dit was genegeerd, wat moest betekenen dat de spionnen de hand boven het hoofd werd gehouden. White en Hiss waren niet de enige sovjet-spionnen geweest. De Joods-Amerikaanse politicus Samuel Dickstein, die 22 jaar Amerikaans congreslid was, werd eveneens ontmaskerd als een Sovjet-spion. Dickstein werd niet vervolgd, en werd zelfs enkele jaren na de onthulling aangesteld als rechter in het Hooggerechtshof van de staat New York.

Deze zaken waren in de media gekomen, maar het narratief was dat dit gezien moest worden in het kader van de oorlog, en dat de Sovjet Unie een belangrijke bondgenoot was geweest. De media, en later de historici, gebruikten voor deze periode de term 'periode van verwarring' (confusion period). Met deze vage term werd de Sovjet-spionage als afgesloten zaak gepresenteerd.

Meer dan een instrument dat ingezet kon worden tegen Duitsland, diende de Sovjet-spionage het internationaal communisme. De Sovjet-Unie ontving gedurende de Tweede Wereldoorlog, net als andere geallieerde landen, hulp van de VS. Die bestond hoofdzakelijk uit militair materiaal, en ook technische documentatie. Major Jordan, een militair die verantwoordelijk was voor de transporten, ontdekte dat het materiaal dat verscheept werd het toegestane ver te buiten ging. Het bevatte documenten met persoonlijke communicatie van Roosevelt, belangrijke regeringsbesluiten en strategische militaire informatie. Jordan, die alles nauwkeurig had bijgehouden, rapporteerde dit aan zijn oversten, en schreef er later een boek over. Er volgden verhoren, maar deze leidden niet tot aanhoudingen.

Uit andere bronnen bleek dat het sovjetregime informatie over atoomwapens had weten te bemachtigen. Essentiële documentatie van het zeer geheime 'Manhattan project' bleek te zijn doorgesluist naar de Sovjet-Unie. Na onderzoek werd een aantal wetenschappers aangehouden, die vrijwel allemaal Joods waren. De atoomgeleerde Klaus Fuchs werd veroordeeld, evenals Oscar Seborer, David Greenglass, Harry Gold, Morton Sobell, en het echtpaar Julius en Ethel Rosenberg (die de doodstraf kregen). Ook aan de Sovjet-kant waren de meeste spionnen van Joodse afkomst, en het was duidelijk dat er sprake van coördinatie was geweest.

De bezorgdheid van McCarthy had dus zeker grond, en het feit dat men dit heeft weten af te wimpelen laat zien hoe machtig de censuur en het propaganda apparaat is. De westerse

landen steunden het communisme, een ideologie die tegen de democratische principes in gaat, van het begin af aan, tot in de jaren na de Tweede Wereldoorlog. De steun had directe consequenties, en was (en is nog steeds) zeer bepalend voor de wereldgebeurtenissen. Drie belangrijke punten kunnen genoemd worden.

Ten eerste was er zonder samenwerking tussen het Westen en de Sovjet-Unie geen massaimmigratie naar Palestina geweest, en ook geen wapentransporten. Beide operaties waren essentieel voor de oprichting en handhaving van de Israëliëse staat.

Een ander zeer relevant resultaat van de Sovjet-spionage is dat de Sovjet-Unie zonder de atoom kennis die de spionnen hadden doorgesluist nooit op korte termijn een atoommacht had kunnen worden. Dit betekent dat er geen wapenwedloop en geen koude oorlog zou zijn geweest.

Het derde punt is waarschijnlijk het meest onbekende, en dat is dat internationale instituten als de VN, Wereldbank en het IMF hun oorsprong hadden in het communisme.

Alger Hiss en Dexter White, die ontmaskerd waren als sovjet agenten, waren niet alleen actief geweest in de Amerikaanse politiek, maar ook op internationaal politiek niveau. Dit werd in 1955 bevestigd door de binnenlandse veiligheidscommissie van het Amerikaanse Congres, die rapporteerde:

“Alger Hiss and Harry Dexter White, and their confederates in the Communist underground in Government, had power to exercise profound influence on American policy and the policies of international organizations during World War II and the years immediately thereafter”

Alger Hiss speelde een belangrijke rol bij de oprichting van de Verenigde Naties, en hij werd de eerste voorzitter van de VN. In 1944 werd de conferentie in Bretton Woods gehouden, waar de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds (IMF) werden opgericht. Deze twee instituten zouden de financiële toekomst van de wereld bepalen. Dexter White was de organisator van deze conferentie, en hij werd benoemd tot eerste directeur van het IMF. Deze drie machtige internationale instituten (VN, Wereldbank en IMF), die zeer bepalend zouden zijn voor de toekomst van de wereld, waren dus georganiseerd door Sovjet agenten. Wanneer McCarthy gehoor had gekregen dan zou dit zeker onder de aandacht gekomen zijn, en had men kritisch gekeken naar deze instituten en waarschijnlijk andere keuzes gemaakt. Het was zeker niet zo dat er een algemene consensus was hoe deze instituten zouden moeten functioneren. John Maynard Keynes presenteerde in Bretton Woods een economisch model waarin landen meer zeggenschap over hun monetair beleid zouden hebben. Het model van Keynes was zo vormgegeven dat grote prijsschommelingen konden worden voorkomen, en speculatie en accumulatie financieel onaantrekkelijk zouden zijn. Er werd gekozen voor het gecentraliseerde model van Hiss, waarbij de dollar de wereldmunt zou worden. Wanneer Hiss door McCarthy ter verantwoording zou zijn geroepen dan is de kans groot dat het model van Keynes zou zijn gekozen, en had de wereld er heel anders uitgezien.

Het geeft te denken dat personen die een ideologie aanhingen die verantwoordelijk was voor veel leed en tientallen miljoenen doden (het communisme), de grondleggers werden van de instituten die voor wereldvrede zouden moeten zorgen. Het is niet verwonderlijk dat deze instituten volledig hebben gefaald. De armoede in de wereld is toegenomen, evenals de onveiligheid en de ongelijkheid. Veel mensen lijden honger en hebben geen toegang tot schoon drinkwater. Als men een fractie van het budget en de energie die voor oorlogsvoering is gebruikt had ingezet om te voorzien in voedsel en schoon drinkwater, dan

zou dit probleem opgelost kunnen zijn. Er is echter geen enkele stimulans, en geen enkele werkelijke poging om armoede op te lossen en vrede te garanderen. Het IMF en de Wereldbank zijn juist de oorzaak van veel armoede, en de VN is een instrument voor de legitimering van oorlogsvoering gebleken. Dan zijn er ook nog instituten als de zeer invloedrijke CFR (Council on Foreign Relations), opgericht in 1921 door onder andere Walter Lippman en Paul Warburg, en de Bank of International Settlements (BIS) opgericht in 1930, waarin de Rothschild bank veel invloed in heeft. Het zijn instrumenten die de stap naar een wereldregering mogelijk zullen maken, precies zoals Benjamin Disraeli dit in de negentiende eeuw voorspelde.

Het is indrukwekkend hoe men iedere oppositie weet uit te schakelen en maatregelen weet op te leggen die zo duidelijk tegen de belangen van de mensen ingaan. De Amerikaanse socioloog Kevin McDonald heeft dit jarenlang onderzocht, wat resulteerde in zijn boek [The Culture of Critique](#). De invloed op maatschappelijke gebieden, zoals economie, media, politiek en onderwijs, vormt de basis voor een globale machtsstructuur. McDonald bestudeerde met name de methodes die worden gebruikt om deze structuur in stand te houden. Een veel gebruikte methode is een combinatie van slachtofferrol en intimidatie. Het Joodse volk is over het algemeen financieel succesvol, en de Joodse staat één van de machtigste militaire mogendheden ter wereld. Toch weet men zich als slachtoffer presenteren, en Israël ontvangt jaarlijks grote financiële en militaire steun. Wanneer dit onder de aandacht wordt gebracht door iemand met een positie, dan gaat een machtige machine in werking. Het kan betekenen dat je je carrière vaarwel kan zeggen. Veel politici hebben het veld moeten ruimen (zoals beschreven in artikel [de Grote Revolutie](#)). Het is vandaag tegenwoordig vrijwel onmogelijk een politieke carrière te maken in de westerse wereld zonder unanieme steun aan Israël en naleving van de politiek correcte agenda, ook al is deze nog zo absurd en schadelijk.

Sommige mensen haken af, maar velen vallen voor de verleiding. Het betekent dat je de wind mee zal hebben. Deuren zullen openen, je zal carrière maken, je zal goede pers krijgen en financiering. Het speelt zich niet alleen af op politiek niveau, maar in veel maatschappelijke gebieden. Het is het leger marionetten en meelopers dat het systeem in stand houdt, net zoals dat bij een misdaad syndicaat het geval is. Net als bij georganiseerde misdaad is ook de druk constant. Truman werd voor zijn verkiezingscampagne, zoals vrijwel alle Amerikaanse presidenten, door de zionistische lobbygroep gesteund. Na zijn verkiezingsoverwinning nam de druk niet af. Truman schrijft in zijn memoires dat hij af en toe op vakantie ging om aan personen als Weizman en andere zionistische raadgevers te ontsnappen. Donald Trump lijkt met dezelfde problemen te kampen. Hij beloofde in zijn verkiezingscampagne de 'meest pro-Israël president ooit' te worden. Hij deed inderdaad alles wat de Israël lobby wilde. Zo verplaatste hij de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem, en hij stuurde Amerikaanse troepen naar Syrië om de Golanhoogte te annexeren voor Israël. Hij ging zelfs zo ver de sleutel van het Witte Huis [aan Netanyahu te overhandigen](#). Toch werd Trump regelmatig hard aangevallen door joodse belangengroepen, en voor antisemiet uitgemaakt. Eén scheve schaats, één opmerking, kan genoeg zijn om de toorn van de Israël lobby over je af te roepen .

Om het volk te beïnvloeden worden er andere methodes gebruikt (zoals eerder aangestipt in dit artikel). Dit gaat niet door persoonlijk te chanteren, om te kopen of te bedreigen, maar via psychologische conditionering, of massamanipulatie. Het gebruik van massamanipulatie als

politiek instrument is geen geheim. Chaim Weizmann schreef in zijn memoires over het “belang van de techniek van propaganda om de massa te beïnvloeden”. De manipulatie van grote groepen mensen door een elite is ook geen nieuwe strategie. In de bijbel wordt al beschreven (door Mattheüs en Marcus) dat “de opperpriesters het volk bewogen”. In de eerste helft van de twintigste eeuw onderging de massamanipulatie een modernisering. Twee pioniers in dit veld waren Walter Lippman en Edward Bernays. De studies en boeken van deze onderzoekers waren de basis voor de moderne massamanipulatie. Lippman, de ‘spindoctor’ van president Wilson en medeoprichter van het CFR, schrijft in zijn boek ‘Public Opinion’ (1922) dat het volk een ‘ongecontroleerde kudde’ is, en dat een ‘propagandamachine’ noodzakelijk is om deze kudde in de juiste richting te leiden. Edward Bernays (het neefje van Sigmund Freud) was van dezelfde mening, en beschreef in detail de methodes van de propaganda in zijn boeken ‘Crystallizing Public Opinion (1923)’ en ‘Propaganda (1928)’. Het laatste boek vangt aan met de zin: *“The conscious and intelligent manipulation of the organized habits and opinions of the masses is an important element in democratic society”*.

Edward Bernays combineerde de psychoanalyse van zijn oom Freud met de technieken van massamanipulatie. Hij beschreef de nieuwe methode als ‘social engineering’. Bernays beseftte dat de opinie en het gedrag van de mens beïnvloed kon worden door het onbewust te voeden met emotioneel geladen beelden en boodschappen. Dit bleek met name in de amusements sector effectief te zijn, want bij amusement zetten de mensen zich in een ontvankelijke staat, men is niet gefocussed op kritisch denken. Bernays werd ingehuurd door multinationals en door de Amerikaanse regering wanneer men de publieke opinie wilde sturen. De koppeling van psychologie met nieuwe technologieën en communicatiemiddelen zou een steeds belangrijkere rol gaan spelen. Een persoon die hier een grote rol in zou gaan spelen was Donald Baruch, de broer van Bernard Baruch. Donald Baruch was een belangrijk persoon in de theater en de filmindustrie (met name Hollywood). Hij zou tot in de jaren ‘80 samenwerken met het Pentagon, waar hij een kantoor had.

De Hollywood industrie is vrijwel sinds haar bestaan een promotor van de politiek correcte agenda geweest, en heeft altijd Israël gesteund. Er worden regelmatig [fundraising campagnes](#) georganiseerd. De filmproducenten Sydney Pollack en Arnon Milchan, beiden goed voor honderden ‘blockbuster’ films, gingen zo ver voor Israël te spioneren. Milchan, die vóór zijn filmcarrière voor een Israëlische geheime dienst werkte, stuurde gedurende zijn filmcarrière geheime informatie over kernwapens naar Israël. Toen hij hier naar gevraagd werd [tijdens een interview](#) (in Israël) zei hij: ‘Ik deed het voor mijn land, en ik ben er trots op’. Er volgde geen onderzoek van de Amerikaanse overheid.

Een andere machtige propaganda organisatie is de Anti-Defamation League (ADL). Deze organisatie, die zich zegt in te zetten voor bestrijding van discriminatie en antisemitisme, promoot zeer actief de ‘politieke correcte’ agenda. De organisatie, opgericht in 1913, werkt hiervoor samen met overheidsinstellingen, de media, kerken en tal van andere organisaties. Het voorziet in materiaal zoals films, boeken en folders, en het organiseert lezingen. De ADL werkt samen met [grote filmstudio's](#) en met Netflix, het grootste platform wereldwijd dat ‘politiek correcte’ content produceert en distribueert. Netflix werd opgericht door Marc Bernays Randolph, de kleinzoon van Edward Bernays (de pionier van de moderne massamanipulatie).

Het is opmerkelijk dat een organisatie wiens doel discriminatiebestrijding is (de ADL) zich bezighoudt met politiek correcte zaken als massa immigratie, abortus en gender onderwijs. De term 'politiek correct' is misleidend omdat het veel verder gaat dan de politiek. Daarbij komt de term onschuldig over, terwijl het om een zeer radicale ideologie gaat. Het is een aanval op alles wat natuurlijk en harmonisch is. Natuurlijke organisaties zoals landen, culturen en families worden ondermijnd. Iedereen die hier ook maar de geringste kritiek op heeft wordt geëtiketteerd als extremist, racist en antisemiet. Met name de beschuldiging van antisemitisme is een effectieve methode om mensen de mond te snoeren, want de repercussies zijn sterk. De methode wordt ook gebruikt wanneer de publieke opinie bijgestuurd moet worden. Zo stelde de ADL begin jaren '50 dat 'anticommunisme' een vorm van 'antisemitisme' was, om enkele jaren later een draai van 180 graden te maken en campagne te voeren tegen het 'antisemitische Stalin regime'.

Wil het antisemitisme als pressiemiddel effectief blijven, dan moeten de mensen ook geloven dat antisemitisme een werkelijk probleem is. Theodor Herzl, stelt dan ook in zijn boek 'De Jodenstaat': *"The anti-Semites will become our most dependable friends"*. Het verklaart dat de ADL, en andere joodse belangenorganisaties, herhaaldelijk nieuwsberichten publiceren met de boodschap dat er sprake is van een 'verontrustende toename van antisemitisme'. Dit moet voor de geloofwaardigheid natuurlijk wel onderbouwd worden. Aangezien er vandaag de dag weinig antisemitisme is, (ook volgens [joodse bronnen](#)) gebeurt dit met het inzetten van 'agent provocateurs'. Een voorbeeld hiervan was de Joodse Amerikaan Mordechai Levia, die onder de naam James Goodman een nazi organisatie leidde. Hij werd ontmaskerd, en bleek door de ADL gefinancierd te worden. Een ander geval is Adam Pearlman, een Joodse Amerikaan die zich [voordeed als Moslim terrorist](#) met de naam Adam Gadahn. Ook hij bleek connecties te hebben met de ADL. Er zijn meerdere gevallen van antisemitische aanvallen, zoals het spuiten van swastika's op synagogen en joodse begraafplaatsen, waarbij de daders joodse 'agent provocateurs' bleken te zijn.

Er zijn natuurlijk mensen die dit doorzien, en het onder de aandacht willen brengen. Om te voorkomen dat deze mensen gehoor krijgen treedt de ADL op als waakhond. In de eerste jaren gebeurde dit veelal met behulp van spionage, en de ADL werd hier meerdere keren op betrapt. In deze tijd is spionage overbodig want de ADL werkt openlijk samen met bedrijven als Google, Facebook, Microsoft, Youtube en Twitter. Daarnaast werkt de ADL ook direct samen met veiligheidsdiensten, [waaronder de FBI](#). Het is bijzonder dat de ADL, een private instelling (die overigens belastingvrijstelling geniet), zo veel invloed en macht heeft. Nog opmerkelijker is dat de ADL vanaf het begin van de oprichting in 1913 [betrokken was bij de georganiseerde misdadaad](#). ADL leden zijn vaak betrapt op criminele activiteiten, maar nooit veroordeeld. De ADL ging zelfs zo ver om de meedogenloze joodse maffiabaas Moe Dalitz de 'Torch of Liberty' prijs te geven. Het laat zien hoe machtig en onaantastbaar de ADL is.

Het is duidelijk dat de ADL niet opereert om de joodse gemeenschap te beschermen tegen antisemitisme. Het gaat ook niet om geld en macht, dit zijn slechts middelen om een ideologisch doel na te streven. Dit doel gaat verder dan het installeren van een globale dictatuur, het gaat om een nieuwe wereldorde waarin zaken als vrijheid, schoonheid en harmonie geen plaats mogen hebben. Voor men deze duistere wereld orde kan installeren zal eerst 'schoon schip' gemaakt moeten worden. Alle natuurlijk banden zal men trachten te breken, zoals de band tussen de mens en de natuur, de familieband, de volksband, de

man/vrouw relatie, en vooral de band met de geestelijke wereld. Wanneer dit alles ontworteld en ontbonden is dan kan de 'orde uit chaos' geschapen worden.

De 'joodse revolutionaire geest' is volgens de schrijver E. Michael Jones de sturende drijfveer achter deze onderneming. Dit wil volgens Jones niet zeggen dat het hele joodse volk hier bewust mee bezig is. Het zou een tragedie zijn de hele joodse gemeenschap als zondebok aan te wijzen. Dit wil niet zeggen dat je niet van een 'joodse revolutionaire geest' kan spreken, en dat het niet onderzocht zou moeten worden. Dit zou evengoed een tragedie zijn, want juist hier ligt een belangrijke sleutel tot het begrijpen van de wereldgebeurtenissen. De revolutionaire geest werkt volgens het 'principe van vernietiging' (de term die Douglas Reed gebruikt), en deze wordt meestal toegepast onder de vlag van 'voortgang' en 'bevrijding'. Sommige joodse schrijvers spreken er openlijk over, zoals onder andere Maurice Samuel ("*Wij Joden zijn vernietigers, en blijven vernietigers*"), Marcus Ravage ("*Wij zijn niets anders dan de verleiders van de wereld, haar vernietigers, haar opruiers, haar beulen.*") en Louis Aragon ("*Wij vernietigen deze beschaving die U zo dierbaar is. Westerse wereld, je bent veroordeeld tot de dood*").

De revolutionaire geest tracht natuurlijke banden, verhoudingen en structuren te ondermijnen. Het is onmiskenbaar aanwezig binnen de joodse gemeenschap, en terug te vinden in verschillende maatschappelijke gebieden. Je vindt het bij Karl Marx, die het voor zijn ideologie noodzakelijk achtte dat alle bestaande sociale structuren vernietigd zouden worden. Je vindt het in de atonale muziek van Arnold Schönberg, die meende dat een componist pas echt creatief kan zijn wanneer deze 'bevrijd' zou worden van muzikale structuren en harmonieën. Einstein en Oppenheimer waren de pioniers achter de vernietiging van de basis van de fysieke wereld, de atomaire structuur. De atoomsplitsing was een doorbraak, maar geen echte 'wetenschap'. De gedachte dat je iets zou kunnen leren kennen door het in stukken te schieten (de nucleaire atoomstructuur) is typerend voor de revolutionaire geest, en het is geen toeval dat hier juist verschrikkelijke krachten vrijkomen.

De familiestructuur was volgens de Frans-Joodse schrijver en politicus Léon Blum een verouderd principe. In zijn essay 'Over het huwelijk' (du Mariage) beschrijft hij de noodzaak van het 'doorbreken van taboes' binnen de familie, en hij legde de nadruk op seksuele taboes. Linda Gordon, één van de vele [Joodse feministen](#), vond dat de familie volledig moest verdwijnen. In het tijdschrift 'Journal of Liberation' pleitte zij: "*The nuclear family must be destroyed.*" De Joodse feministen en activisten waren ook de sturende kracht achter de abortuswetgeving. Het doden van een ongeborn kind werd gebracht als progressieve verworvenheid. Zaken waarvan men dacht dat ze typisch 'progressief Nederlands' waren, zoals de Dolle Mina's beweging en de 'Baas in eigen Buik' campagne, waren in feite typisch Joods. De grote meerderheid van de leidsters van de Dolle Mina beweging waren Joods, en dit was een wereldwijd fenomeen. Abortus is in de VS in sommige staten inmiddels toegestaan tot direct voor de geboorte, wat kindermoord is. Toen men hier in 2022 perken aan trachtte te stellen (in de 'Roe v. Wade' rechtszaak) kwam er veel protest uit de joodse gemeenschap. Tientallen Joodse belangenorganisaties claimden dat de nieuwe abortuswetgeving een 'aanval op religieuze vrijheid' is, en dat met het perken stellen aan abortus een 'fundamenteel joods recht' wordt overschreden. E. Michael Jones merkte op dat dit duidelijk maakt dat hier geen sprake is van de wetten van Mozes, maar van Moloch.

De vernietiging van het menselijk lichaam is ook te vinden bij schrijvers als Yuval Harari. Zijn boeken als 'Sapiens' en 'Homo Deus' moeten ons overtuigen dat de mens een zielloze onvolmaakte machine is die met technologische aanpassingen verbeterd zal gaan worden tot een perfecte 'bio-technologische' mens. De mens als 'vrij denkend wezen' is volgens Harari niet meer dan een christelijke mythe uit de twintigste eeuw, en ook op dit gebied zou de mens aangepast moeten worden. Dit is niet slechts science fiction, het staat op het Agenda 2030 programma van het WEF. In een [promotiefilmpje van het WEF](#) vertelt een neurowetenschapper dat veel mensen in deze tijd worden geplaagd door angst, wat gezien wordt als een beperkende factor. Ze stelt daarom dat: *“wanneer we toegang hebben tot de menselijke gedachten en emoties, dan kunnen we een veilige omgeving creëren waarin de mens vrij en creatief kan zijn”*.

Het 'principe van vernietiging' wordt met name toegepast in gebieden waar de mens creatief is, bijvoorbeeld de kunst en de muziek, en andere vormen van cultuuruitingen. Deze gebieden, die de mens kunnen 'opheffen', worden nu gebruikt om de mens 'omlaag te trekken'. Dit is duidelijk te zien in de amusementsindustrie. De Hollywood producties zijn doorspekt met geweld en horror. Wat natuurlijk en mooi is wordt weggezet als achterhaald en kleinburgerlijk, en het slechtste van de mens wordt op een podium gezet. Net als Hollywood is de zeer lucratieve porno-industrie ook vrijwel exclusief in handen van Joodse regisseurs en ondernemers. De Joodse historicus en academicus Dr. Nathan Abrams publiceerde een essay met de titel 'Triple-Ethnics', (een samenvoeging van 'xxx-rated', ethiek en etniciteit) dat werd gepubliceerd in het prestigieuze Joodse tijdschrift "Jewish quarterly". Het essay beschrijft in details hoe de wereldwijde porno-industrie, waar vele miljarden dollars in omgaan, wordt gedomineerd door joden. Volgens Dr. Abrams is het hoofdmotief niet financieel gewin, maar is het doel *“de dominante christelijke cultuur te verzwakken door morele ondermijning”*.

De morele ondermijning is ook sterk aanwezig in de popcultuur. Hier zijn veel voorbeelden van. Eén voorbeeld zal hier gegeven worden, omdat het zo schrijnend is. In de jaren '70 ontstond in de zwarte wijken in Amerika de 'rap cultuur'. De eerste rappers hadden een boodschap. De teksten gingen over het harde leven in de arme zwarte wijken. Het waren rappers als De la Soul en Public Enemy. Deze werden eruit gewerkt door mediamagnaten als Lyor Cohen, die de rap omvormde tot de 'gangster rap'. Deze rap werd een wereldwijde industrie op zichzelf, en een enorm financieel succes. In de teksten van de nieuwe 'gangsta rap' werd geweld en drugsgebruik verheerlijkt, en zeer denigrerend over vrouwen gesproken. De 'gangsta rap' cultuur werd een lifestyle, en heeft een diepe versturende sociale werking gehad. Het heeft er zeker toe bijgedragen dat driekwart van de Amerikaanse zwarte gezinnen eenoudergezinnen zijn, met alle problemen van dien. De 'Black Lives Matter' beweging, gepushed door dezelfde instituten, gooide olie op het vuur door de blanke bevolking aan te wijzen als de hoofdoorzaak van alle sociale problemen. Dit veroorzaakte een golf van agressie tegen de blanke Amerikaanse bevolking, waarvan het eind niet in zicht is. De situatie van de zwarte Amerikaanse bevolking is hierdoor alleen nog maar uitzichtlozer geworden. Sociologische studies hebben duidelijk aangetoond dat de agressieve rap een zeer negatieve invloed heeft. In plaats dat men vanuit de muziekindustrie hier een betere richting aan trachtte te geven, werd juist tegenovergestelde gedaan. Zo werd Lyor Cohen aangesteld als 'Global Head of Music' bij Google. De popcultuur heeft vandaag de dag zulke extreme vormen aangenomen dat het vaak ronduit

satanisch is. Dit wordt gebracht als 'vrije expressie'. Als er iets uit deze teksten en video's spreekt dan is het geen vrijheid, maar onderwerping.

Een andere methode die gebruikt wordt is vernietiging door 'nivellering' en 'samenvoeging'. Dit wordt ook gebracht onder de vlag van 'vooruitgang' en 'gelijkheid'. Zo zouden 'mannelijk' en 'vrouwelijk' slechts aangeleerde rolmodellen zijn. De pioniers van de 'gender agenda' waren personen als Felix Abraham, Ludwig Levi-Lenz en Magnus Hirschfeld. Het waren joodse artsen en seksuologen uit de jaren twintig van de vorige eeuw, die zich 'social reformers' noemden. Van hen komen termen als 'transgender' en 'gendergelijkheid', en zij [waren het](#) die de eerste sex change-operaties uitvoeren. De joodse activisten van de Frankfurt school en de feministische bewegingen zorgden ervoor dat deze bizarre ideeën en praktijken maatschappelijk aanvaard werden, en opgenomen werden in het onderwijs en de academische wereld.

De cultuur nivellering is eveneens te vinden bij Sigmund Freud. In zijn psychoanalyse is de menselijke persoonlijkheid hoofdzakelijk het resultaat van opgelopen trauma's, overwegend van seksuele aard, opgelopen tijdens de jeugd. Culturele en etnische achtergronden zouden slechts een minimale rol spelen. Het beeld van de mens als 'ontwortelde nomade' zou toegang vinden tot de academische wereld, en gepromoot worden door de Frankfurt School en personen als de Frans-Joodse diplomaat Jacques Attali, die schreef dat: "*ieder mens een wezen is zonder afkomst, zonder wortels, een nomade*".

Het valt natuurlijk moeilijk te ontkennen dat mensen verschillende etnische achtergronden hebben, deze zijn nu eenmaal duidelijk te zien. Het verdwijnen van etnische diversiteit is dus iets waar naar gestreefd zou moeten worden, en dit gaat ook onder de vlag van 'gelijkheid'. De schrijver Israel Zangwill bracht het idee van de 'smeltkroes'. Volgens dit idee zou er een soort entropische wet zijn die alle volken en culturen doet samensmelten. Dit zou niet alleen onvermijdelijk zijn, maar ook als ideaal nagestreefd moeten worden. Het idee werd gepromoot door de Frankfurt School en organisaties als de ADL en SPLC, en personen als [Barbara Spectre](#). Het zou de basis worden van de massamigratie naar Westerse landen. Landen en volken zouden volgens dezelfde 'politiek correcte' agenda steeds minder betekenis hebben in een moderne wereld. Landen zouden daarom hun soevereiniteit moeten opgeven, en zich ondergeschikt moeten maken aan internationale organisaties zoals de VN, WEF, WHO. Ook dit gaat onder de vlag van 'gelijkheid' en 'samenwerking'.

Godsdiensten ondergaan dezelfde trend tot samenvoeging. Onder de vlag van 'toenadering' en 'verbroedering' wil men de religies samenvoegen tot één religieuze wereldautoriteit. Bij de VN is een voorstel voor [Noachidische geboden aangenomen](#). Deze geboden, waar al sprake van is in de babylonische Talmoed, zijn speciaal opgesteld voor niet-joden. De noachidische wetten lijken in eerste opzicht onschuldig, maar er zijn een groot aantal subwetten die zeer verontrustend zijn (het feit dat er specifieke wetten voor niet-joden zijn is natuurlijk op zichzelf al verontrustend). Zo staat er op 'idolatrie' (verafgoding) volgens deze wetten de doodstraf (door het zwaard). Iedereen die de moshiah niet zal erkennen zal een 'afgodendienaar' zijn. Hier vallen moslims onder, en met name 'Jezus en zijn volgelingen'.

De aanval op het christendom werd al duidelijk beschreven in de 'Protocollen van de wijzen van Sion' (protocol 10):

“De ‘volledige vernietiging van de christelijke godsdienst’ zal niet lang op zich laten wachten. De gojim (niet-joden) zullen door triviaal vermaak ervan worden weerhouden lastig te worden en vragen te stellen. De geschiedenis zal worden herschreven. Wij zullen alle feiten uit de vorige eeuwen die voor ons ongewenst zijn uit het geheugen van de mensen wissen, en alleen de feiten tonen die de fouten van de nationale regeringen weergeven. Wat we moeten bereiken is dat er in alle staten van de wereld, naast onszelf, alleen de massa's van het proletariaat zijn, een paar miljonnairs gewijd aan onze belangen, en politie en soldaten. De erkenning van onze despoot zal komen wanneer de gojim, volkomen vermoeid door de onvolkomenheden en incompetentie van hun heersers, zullen schreeuwen: Weg met hen, geef ons één koning over de hele aarde die ons zal verenigen en de oorzaken van onenigheid zal uitroeien, zoals grenzen, nationaliteiten, religie en staatsschulden. Hij zal ons de vrede en de rust geven die we niet kunnen vinden onder onze heersers en vertegenwoordigers.”

Het valt vandaag de dag moeilijk te ontkennen dat wat hier meer dan een eeuw geleden werd voorspeld zich nu aan het realiseren is, en het valt ook niet te ontkennen dat een ideologie binnen de joodse gemeenschap hier een sturende rol in heeft. Veel joodse schrijvers, diplomaten en politici hebben hier openlijk campagne voor gevoerd, zoals Ben Gurion, Jacques Attali, en Isaac Cremieu. De laatste stelde dat het christendom zelfontbinding was, en vervangen moest worden door een 'nieuw messianisme onder heerschappij van Israël'.

Eerder dan 'zelfontbinding' gaat het om een ontwikkeling waar actief aan gewerkt wordt. Zo werd in de loop van de vorige eeuw het crucifix uit scholen en openbare gebouwen verwijderd onder de naam van 'godsdienstvrijheid'. Voor het witte huis staat er de laatste jaren wel met kerst [een enorme Menorah](#) (het symbool van het jodendom). In 2022 werd zelfs een Menorah geplaatst [in het Witte Huis](#). Als men een crucifix had geplaatst, dan hadden de media waarschijnlijk moord en brand geschreeuwd. In Oekraïne was recentelijk een voorproef te zien waar de antichristelijke trend toe zal leiden. Orthodoxe priesters werden aangevallen en gearresteerd, en kerken in brand gestoken. In Ierland en de VS zijn wetten aangenomen die het bezit van antisemitische literatuur verbieden. Overtreders kunnen jarenlange gevangenisstraffen opgelegd krijgen. Wat precies antisemitisch is kan zeer breed geïnterpreteerd worden, het Nieuwe Testament zal er zeker onder vallen.

Douglas Reed voorspelde al in 1943 dat in de toekomst schrijvers als Chaucer, Shakespeare en Dickens als antisemieten bestempeld zouden worden. Dit is inderdaad wat er vandaag de dag gebeurt. In Engeland zijn boeken van veel klassieke auteurs aangepast omdat ze racistisch en haatdragend zouden zijn. Volgens de ADL is racisme iets waar alleen de blanke westerse mens zich schuldig aan kan maken. De definitie van de ADL van racisme is:

"De marginalisering en/of onderdrukking van gekleurde mensen op basis van een sociaal geconstrueerde rassen hiërarchie die blanken bevoordeelt."

Het is dus geen probleem dat er alleen al op Amazon tientallen boeken te vinden zijn die beweren dat de westerse (blanke) mens moet verdwijnen. De schrijvers zijn vrijwel exclusief joods. Stel dat een schrijver een boek zou willen publiceren waarin gesteld wordt dat Aziatische of Afrikaanse volken zouden moeten verdwijnen, of het Joodse volk. Dit is ondenkbaar. De anti-blank houding wordt echter geaccepteerd, en zelfs gestimuleerd door het establishment. Wanneer Black Lives Matter activisten plunderen en vernielen dan wordt dit niet bestraft, maar een Amerikaanse student die een affiche met de tekst *"it's ok to be*

white" ophing werd opgespoord door een anti terreur beweging, en de media spraken van een ernstig geval van racisme en 'blank extremisme'.

Het wordt de mensen onmogelijk gemaakt deze absurditeiten onder de aandacht te brengen. Het spreken over een complot tegen christendom en de Europese volken wordt als 'haatspraak' beschouwd. Het is, aldus het Amerikaanse hooggerechtshof, een vorm van terrorisme en dient als zodanig bestreden te worden.

Het kan natuurlijk niet zo blijven doorgaan. De huidige situatie heeft zulke bizarre vormen aangenomen dat het niet lang meer kan duren voordat de bodem van de put is bereikt. De meeste mensen realiseren zich dit niet. De politiek en de media richten zich nog sterk op internationale aangelegenheden, zoals problemen in de banksector en internationale conflicten. Het wordt duidelijk dat Amerika op militair niveau niet meer de overhand heeft, en steeds meer landen laten de dollar links liggen. Zonder de dollar kan Amerika zijn rol als dominante wereldmacht niet handhaven. De nagel aan de doodskist van de Amerikaanse hegemonie is echter de politiek correcte 'woke' agenda. De aanval van binnen uit is het meest schadelijk, zoals Cicero dat indertijd al zag:

"Een natie kan verraad van binnenuit niet overleven. Een vijand aan de poorten is minder formidabel want hij is bekend en draagt zijn vaandel openlijk. De verrader beweegt zich vrij onder de mensen binnen de poort, zijn sluw gefluister ruist door alle steegjes, om vervolgens gehoord te worden in de zalen van de overheid zelf. De verrader lijkt geen vijand te zijn, hij spreekt in dialecten die bekend zijn voor de slachtoffers. Hij rot de ziel van een volk, hij werkt in het geheim en als onbekende in de nacht om de pijlers van een stad te ondermijnen, hij infecteert het politieke lichaam, zodat het zich niet meer kan verweren."

Er wordt wel gedacht dat met de val van Amerika en het 'kapitalistische Westen' een nieuw tijdperk aan zal breken. Het zal echter de zoveelste gestuurde revolutie zijn, waarschijnlijk wel de grootste tot nu toe (zie artikel [De Grote Revolutie](#)). Amerika heeft zijn taak volbracht en wordt afgedankt, net zoals dat ooit met Babylon en Rome gebeurde. Wat het volgende machtscentrum wordt is moeilijk te zeggen. Het kan China zijn, of Rusland, of wellicht Jerusalem.

De vraag is óf en hoe dit gestopt kan worden. Ook hier is geen eenvoudig antwoord op te geven. Wat zeker is, is dat het tij alleen te keren valt wanneer de machten achter de ideologie doorzien worden. Dit lijkt langzamerhand te gebeuren. Steeds meer mensen zien in dat we met een oude destructieve ideologie te maken hebben. De machten achter deze ideologie werken steeds openlijker, waardoor steeds meer mensen wakker worden, en zich uitspreken. Men zal deze mensen de mond proberen snoeren met termen als 'antisemiet', 'terrorist' of 'aanhanger van extreem rechts', en zo nodig vervolgen. Een wereldwijd totalitair regime is niet ver weg, en het ziet ernaar uit dat die erger zal zijn dan wat mensen onder de communistische regimes hebben moeten verduren. Het is niet te zeggen hoe lang dit zal duren. Uiteindelijk zal de dictatuur zich niet kunnen handhaven. Het heeft een houdbaarheidsdatum. De duistere machten zijn sterk, maar ze missen het machtigste wapen. Het is een wapen waar ieder mens toegang tot heeft. In de handen van de duistere machten is het wapen onbruikbaar, want het zal zich tegen hen keren. Het wapen is de waarheid. De waarheid kan niet gekocht of afgedwongen worden, het kan niet vernietigd worden, en het zal uiteindelijk zegevieren. Wanneer dit zal gebeuren hangt van de mensen af.

"Ken de waarheid en de waarheid zal u vrij maken."

Johannes (8:32)

"Uriël is de engel die we willen oproepen wanneer we in een diepte van duisternis en wanhoop zijn beland die een speciaal licht vereist, een alomvattend licht van barmhartigheid en wijsheid dat ons eruit zal leiden. We moeten ons er echter van bewust zijn dat het ook een licht van onverbiddelijke waarheid is, wat betekent dat we bereid moeten zijn aspecten van onszelf en van de situatie te zien en te erkennen dat die mogelijk belangrijke elementen zijn van de blindheid die deze duisternis heeft veroorzaakt."

Rabbi David Cooper (fragment uit 'Invoking Angels')

"When exposing a crime is treated as committing a crime, you are being ruled by criminals"

Edward Snowden